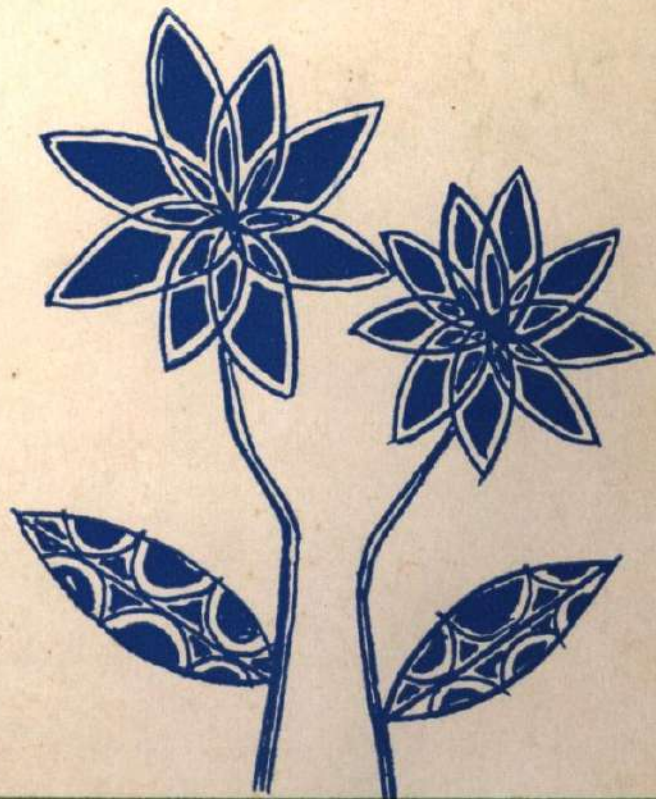

ဘာသာ

ကျမ်းကျမ်း
ရတနာတို့
ကျမ်းကျမ်း

ရတနာတို့

ရတနာတို့ • မြန်မာစာပေ

ပိုဒ်

အုပ်စု

ပညာရေး ၁၉၅၅

วารสารวิทยาลัยครูเทพสตรี
ระดับประถม - มัธยมศึกษา

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1
ปีการศึกษา 2511

หน้าสอง	คำขวัญท่านผู้อำนวยการ
หน้าสาม	คำขวัญท่านอาจารย์สาคร สวิมาน
หน้าสี่	คณะกรรมการนักเรียน
หน้าห้า	เก็บตก
หน้าหก	วิธีลบรอยเปื้อนบนเสื้อดำ
หน้าเจ็ด	ผจญภัยบนดวงจันทร์
หน้าสิบ	แม่บ้านสาธิต
หน้าสิบเอ็ด	มาลัยผ้าเช็ดหน้า
หน้าสิบสอง	ฉันคืออะไร
หน้าสิบสาม	ปรัชญา
หน้าสิบสี่	ศิลปวัตถุชิ้นเอกของไทย
หน้าสิบหก	คำพังเพย
หน้าสิบเจ็ด	เราได้อะไรจากการเข้าวัด
หน้าสิบเก้า	ลักษณะข้างเผือก
หน้ายี่สิบ	โถ
หน้ายี่สิบเอ็ด	เพลงฮทในเทอม
หน้ายี่สิบสี่	เพลงเพลิน
หน้ายี่สิบหก	พระราชพิธีฉัตรมงคล
หน้ายี่สิบเจ็ด	ศรัทธารักนั้นหนอคือรอกอย
หน้าสามสิบเอ็ด	พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน
หน้าสามสิบสอง	เด็กสาธิต
หน้าสามสิบสาม	สัตว์โลกที่น่าทึ่ง
หน้าสามสิบห้า	คำทำนายฝัน
หน้าสามสิบหก	เรื่องนี้ใครเล่าจะรู้ได้
หน้าสี่สิบเอ็ด	สิ่งประหลาดมหัศจรรย์
หน้าสี่สิบสอง	ท่านทราบไหม ?
หน้าสี่สิบสาม	อีไรชุบขีบ
หน้าสี่สิบเจ็ด	หลังภาพ.....ฝัน
หน้าสี่สิบแปด	บรรดาศักดิ์หลวง

คำขวัญท่านผู้อำนวยการ

เมื่อยังเด็กเล็กอยู่ยาดูเบา
เร่งพากเพียรเรียนเล่าทุกสิ่งสรรพ
เมื่อเติบโตใหญ่ภายหน้าหาทรัพย์พลัน
วิชานั้นจะช่วยร่ำรวยเออย.

บุญฉวี พรหมโมปกรณ์กิจ
๑๕ ก.ค. ๑๑

จงทำตนให้มีค่าและน่ารัก
ข้
ทั้งควรจักพากเพียรเรียนหนังสือ
ให้สมกับที่อาจารย์ได้ฝึกปรือ
จะได้ลือว่าศิษย์นี้ดีจริงเอย.

จาก..... อาจารย์สาคร สาวิมาน

คณะกรรมการนักเรียนสาธิต
วิทยาลัยครูเทพสตรี

ประธานนักเรียน	นางสาวทิพรัตน์ วีระบูล	
รองประธานนักเรียน	นายวิเชียร ชื่นชอบ	
	นางสาวนลินี พุนไชย	
เลขานุการ	นางสาวนิภาวรรณ ชื่นโกมล	
เหรัญญิก	นายเนรมิตร ทุนทสวัสดิ์	
	นางสาวภิรมย์ ฉายโถมศรี	
ปฏิคม	นายภิรมย์ ไบเจริญ	
	นางสาวรัชณี พิระพงษ์	
ประธานแผนกกีฬา	นายณรงค์ ศรีธรรมมา	
รองประธานแผนกกีฬา	นายเกษมสันต์ รวมทรัพย์	อาจารย์ที่ปรึกษา
	นางสาวระวีวรรณ ทองประไพ	พัลลภ วีระบูล
ประธานแผนกจัดทำหนังสือพิมพ์		ประทีป พงกษากิจ
	นายศิลปชัย โกมุทานนท์	
รองประธานแผนกจัดทำหนังสือพิมพ์		
	นางสาวนลินี พุนไชย	
	นางสาวเสาวนีย์ นนทวงศ์	
กรรมการ		
หัวหน้าชั้น ม.ศ. ๓	นายเนรมิตร ทุนทสวัสดิ์	
หัวหน้าชั้น ม.ศ. ๒	นายประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ	
หัวหน้าชั้น ม.ศ. ๑	นายชัยพงษ์ สวัสดิ์วัฒนพ	
หัวหน้าชั้น ป. ๗	<u>นางอรุณภัย ศรี มีกมลปิยพงศ์</u>	
หัวหน้าชั้น ป. ๖	นายภาณุ สังขवार	
หัวหน้าชั้น ป. ๕	นายสุรชาย หัสตินทร์รัตน์	

เก็บตก

ยพ วัลณะศิริ

ก่อนอื่นขอออกตัวก่อนว่า ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้โดยกระทันหัน เมื่อสารานุกรมมาขอเรื่องจากข้าพเจ้า ก็เลยเกิดความคิดว่า เขียนเรื่องเก็บตกดีกว่า ข้อคิดต่าง ๆ ที่นำมาเขียนนี้ ข้าพเจ้าเก็บได้จากการอ่านหนังสือนิตยสารบ้าง จากหนังสือพิมพ์รายวันบ้าง จากนวนิยายบ้าง และจากถงกระดาษที่ใส่ขนมบ้าง เพราะก่อนจะทิ้ง บังเอิญอ่านพบข้อความที่น่าคิดก็เลยจดใส่สมุดบันทึกไว้ จึงขอนำมาลงในวารสารสาริต เพื่อให้ท่านได้อ่านเล่นสนุก ๆ หรือนำมาคิดเหมือนอย่างข้าพเจ้าบ้าง

“ในการทำความดีนั้น ขอให้ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ปองใจว่าเป็นสิ่งดีงาม สมควรจะทำจึงทำได้ ไม่ใช่พอลงมือทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็นั่งทวงบุญคุณเอากับคนงาม ความดีนั้น เร่งจะให้เกิดผล ครั้นได้ผลไม่ทันใจก็เลิกเสีย ทางที่ดีควรทำให้เป็นพื้น อธิษาศัย ไม่เลือกว่าเป็นความดีน้อยหรือความดีมาก มีคนเห็นหรือไม่เห็น ยิ่งถือได้ว่าเป็นการทำความดีโดยไม่มีใครเห็นยิ่งเป็นงานที่มีเกียรติ แล้วร่างกายและจิตใจของเราก็จะเป็นเนื้อพินนาที่ติดอันเพาะปลูกให้เกิดพืชผล คือความสุขและความเจริญ”

จาก..... เริงผาหิมพานต์

โดย..... ชูชีพ บัญญาอนุภาพ

“หัดเป็นคนตื่นแต่เช้า และอาบน้ำทันทีเมื่อตื่นขึ้น วิธีนี้ดีที่สุด เพราะจะทำให้เราขยันขันแข็งไปตลอดวัน ถ้าหากเราไม่สามารถจะอาบน้ำได้ เพราะหนาวเกินไป หรือเรากำลังเป็นหวัด เกรงหวัดจะกำเริบขึ้น ก็ยังมีอีกวิธีหนึ่งดีมาก คือเอามือถูตัวให้ทั่ว ถูอย่างแรง เท่ากับเป็นการปลูกเส้นประสาทในตัวขึ้นพร้อมกัน สำหรับจะคอยท่าเราอยู่ในวันหนึ่ง ๆ

จาก..... ปารุกดาเรื่อง “ความเกียจคร้าน”

โดย..... ?

“เงินอาจเป็นแกว้สารพัดนึกได้จริงในชีวิตของคนที่ยังอยู่ในทางโลก แต่ไม่
อาจเป็นทุกสิ่งได้เสมอไปในกรณีเกี่ยวกับความรัก ด้วยอำนาจของเงินอาจสร้างความ
รักให้เกิดขึ้นได้เหมือนกัน แต่ถ้าความรักรายใดอาศัยรากฐานเกิดขึ้นเพราะเงินเมื่อใด
เงินซึ่งเป็นรากฐานนั้นเสื่อมลง หรือไม่อยู่ในระดับพึงใจอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว ความรักนั้น
ก็จะต้องสลุกลงไปตามรากฐานของมันด้วย.

จาก..... แง่คิดในชีวิตสมรส
ของ..... ม.ล. จอห์น อีสร์ศักดิ์

วิธี ลบ รอย เปื้อน บน เสื้อ ผ้า

■ อมรสักดิ์ นนทวงศ์

๑. ถ้าผ้าเปื้อนน้ำหมึก ใช้ผงคลอรีนทาสัก ๒-๓ นาที แล้วจึงนำไปซักฟอกอย่าง
ธรรมดา ถ้าเป็นผ้าไหมหรือขนสัตว์ ให้ใช้ผงอีโนกับน้ำอุ่น
๒. ถ้าเปื้อนหมึกตำชนิดกตทน เช่นหมึกอินเดียยอังก์ ใช้น้ำมะนาวหยอดลงตรงรอย
หมึก เมื่อจางแล้วจึงดำเนินการซักฟอกอย่างธรรมดา
๓. ถ้าผ้าเปื้อนโลหิต ต้องนำผ้าลงแช่ไว้ในน้ำเกลือนานประมาณ ๒ ชั่วโมง ชั้ให้
โลหิตจาง แล้วจึงนำไปแช่น้ำสบู่หรือผงซักฟอก
๔. ถ้าผ้าเปื้อนน้ำมันเครื่องยนต์ ใช้เบ็นซินหรือน้ำมันก๊าสถูตรงรอยเปื้อนจนจาง
แล้ว ซักฟอกอย่างธรรมดา
๕. ถ้าผ้าเปื้อนน้ำกาแฟ ต้องซักในน้ำเย็น ถ้าเปื้อนมากและเกินกว่า ๓ วันไปแล้ว
ต้องใช้ผงโบแรกซ์แช่ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงซักฟอกธรรมดา
๖. ถ้าผ้าเปื้อนหยดเทียนไข เอากระดาษซับใหม่ๆ วางลงบนผ้าตรงรอยเปื้อน แล้ว
ใช้เตารีด ๆ ลงบนกระดาษซับ ระวังอย่าให้เตารีดร้อนจัดจนเกินไป.

ผจญภัยบนดวงจันทร์

- โดย "พูนไชย"

๑๐.....๙.....๘.....๗.....๖.....๕.....๔.....๓.....๒.....๑.....๐

บี้ม ๆ...เสียงยานอวกาศ "มาร์ ๒๑" ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อขึ้นไปสำรวจดวงจันทร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งภายในยานอวกาศนั้น มีมนุษย์ผู้หนึ่งขึ้นไปด้วย และคนนั้นคือข้าพเจ้า การสำรวจดวงจันทร์คราวนี้ ต่างกับครั้งอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยไป เพราะการไปครั้งนี้ไปตามลำพัง ตลอดจนการเดินทางจะไม่มี การติดต่อกันเลย ระหว่างโลกกับยานอวกาศ การบังคับยานก็ขึ้นอยู่กับข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว จึงเป็นการเสี่ยงมากทีเดียวสำหรับชีวิตในวัยหนุ่มของข้าพเจ้า แต่เพื่อเกียรติยศและชื่อเสียง ข้าพเจ้ายินดีเสี่ยงไต่หนีสันธะเบียงหน้าข้าพเจ้าขณะนี้ มีลูกกลมดวงใหญ่ขวางอยู่ ข้าพเจ้าเคาะได้ทันทีจากความเคยชินว่า นั่นคือสถานที่ที่ข้าพเจ้าจะต้องไปสำรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน เบื้องหลังข้าพเจ้า คือลูกกลมอีกดวงหนึ่ง ซึ่งเหลือเล็กมาก และมันคือ โลกมนุษย์ของเรานั่นเอง ข้าพเจ้ากำลังไกลออกมาทุกที ๆ จนลับสายตา

ข้าพเจ้าหาที่จอดยานอวกาศได้เหมาะที่หนึ่งบนดวงจันทร์ ซึ่งอยู่ในหลุมกว้างแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ามันปลอดภัยที่สุดแล้ว ข้าพเจ้าสวมชุดอวกาศ พร้อมทั้งติดท่อออกซิเจนไปด้วย แล้วค่อย ๆ เปิดประตูยาน "มาร์ ๒๑" ออกไปอย่างช้า ๆ และระมัดระวังบริเวณรอบ ๆ ตัวข้าพเจ้าเงิบสงบ ปราศจากสรรพสำเนียงใด ๆ นอกจากเสียงเต้นจากหัวใจข้าพเจ้า พื้นที่ที่รองรับข้าพเจ้าอยู่นี้ ไม่แข็งแต่ก็ไม่อ่อน จะเรียกดินก็ไม่ใช่ ทรายก็ไม่แข็ง เพราะมันเป็นประกายพิลึก และดีสวยดี พื้นที่เป็นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ข้าพเจ้าเดินไปอย่างระมัดระวัง รู้สึกว่าตัวเบามาก เพราะก้าวเท้าครั้งหนึ่ง เท้าทั้งคู่สูงจากพื้น ๔-๕ ฟุต ข้าพเจ้าลองกระโดดดู ก็สูงถึง ๑๐-๑๒ ฟุต ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกมาก กระโดดเล่นจนเหนื่อย จึงทำการสำรวจต่อไป ข้าพเจ้าลืมนบอกท่านไปว่า บนหมวกอวกาศของข้าพเจ้า มีกล้องถ่ายภาพที่.วี. ชนิดพิเศษ คอยจับภาพการเคลื่อนไหว และบันทึกเสียงทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าพบเห็น ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องจดบันทึกเอง ส่วนภูมิอากาศบนนี้ ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือกว่ามันหนาวหรือร้อน เพราะในชุดอวกาศของข้าพเจ้า ได้ติดเครื่องปรับอากาศชนิดพิเศษไว้ และคอยปรับอุณหภูมิให้สบายดี สบายกว่าอากาศบนโลกเสียอีก

เอ๊ะ...! นั่นอะไรกัน ? ที่ข้าพเจ้าเห็นก็คือ อุโมงค์เล็กๆ แห่งหนึ่งแต่ที่มันสะดุดตา
ข้าพเจ้ามากที่สุดก็ คือ รอบ ๆ บริเวณนั้นเต็มไปด้วยน้ำ อา... น้ำบนดวงจันทร์ อุโมงค์นั้น
อยู่ท่ามกลางน้ำล้อมรอบ มีความกว้างประมาณ ๒-๓ วา ที่อุโมงค์มีทางลึกลงไปใต้ดิน
และที่ริมตลิ่ง เอ... ข้าพเจ้าจะใช้ศัพท์คำนี้ดีไหม ? เอาละ ยังหาศัพท์ที่เหมาะสมกว่านี้ไม่ได้
ใช้คำว่าตลิ่งก่อนก็แล้วกัน ที่นั้นมีเรือลำเล็ก ๆ จอดอยู่ลำหนึ่ง นึกเหมือนกันจะเรียกเรือ
ก็ไม่เชิง เพราะมันมีลักษณะเหมือนโองเล็ก ๆ แต่อ่อนนุ่ม มีสีเงินยวง ข้าพเจ้าตัดสินใจ
ก้าวลงไปนั่ง แล้วใช้มือแทนพาย พายตรงไปยังอุโมงค์พิศดารนั้น อุโมงค์นั้นเล็กมาก
จนข้าพเจ้าต้องแหงนคางอันเต็มไปด้วยไขมัน จนหายใจอึดอัดไปหมดและแล้วก็หันทุกซ์
เพราะนอกจากปากอุโมงค์แห่งเดียวที่แคบ บริเวณข้างในกลับเป็นบริเวณที่กว้างใหญ่
และสวยงามยิ่ง บริเวณทั่วไปสว่างไสวไปหมด เพราะในหุบเขาเบื้องหน้าข้าพเจ้า
มีแสงสว่างพุ่งขึ้นมา และแสงนี้เอง ทำให้บริเวณนี้สว่าง ข้าพเจ้าอยากจะรู้กันว่าแสงอะไร

ทันใดนั้นก็มียักษ์กุกกักตั้งขึ้น สัญชาติญาณบอกให้ข้าพเจ้าหมอบลงทันที ข้าพเจ้า
เห็นอะไรท่ามกลางน้ำไหม ? มันเป็นตัวไม้ประหลาดชนิดหนึ่ง มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว
เหลือเกิน กำลังเดินพาเหรดกันมาที่ลานเบื้องหน้าข้าพเจ้า มันล้อมวงกัน แล้วคุยกัน
ด้วยภาษาที่ข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง เป็นภาษาพิศดารมาก มันทำท่าคล้ายกับรอกอยไครอยู่
ลักษณะของมันคล้ายต้นไม้บนโลกเรานี้แหละ แต่มีสีแดงทุกต้น และมันสามารถขยับ
กิ่งเดินไปมา พุดจากกันไต่หน้าขนลุก แล้วในที่สุดการรอกอยของพวกมันก็สิ้นสุดลง เมื่อมี
ต้นไม้ใหญ่กว่าต้นอื่น และมีสีดำเป็นมัน เคลื่อนมายังกลางวงล้อมพวกมัน ทั้งหมดทำ
ความเคารพ โดยการพลิกตัวกลับ เอาด้านหัวลงพื้น เอาด้านโคนตั้งไว้ ข้าพเจ้าสังเกต
เห็นว่า ต้นที่มาใหม่คงเป็นหัวหน้า เพราะต้นไม้ใหญ่และสีแปลก ทั้งยังมีห้วงสีขาวกลม ๆ
๓ ห้วง กล้องอยู่ที่โคนต้น ข้าพเจ้านึกถึงทันทีว่า นี่คงเป็นการประชุมใหญ่ ข้าพเจ้านึกถึง
ต้นไม้กินคนบนโลกมนุษย์แล้วสะดุ้ง เพราะต้นไม้เหล่านั้นมาพบข้าพเจ้าเข้าแล้ว มันจะ
ทำอย่างไรกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขนลุกชัน ค่อย ๆ ขยับตัวเลื่อนออกไปจากที่ซ่อน เพื่อ
จะกลับออกไปจากอุโมงค์มหากาฬนั้น แต่แสงสว่างในหุบเขา ได้สะกิดใจให้ข้าพเจ้า
อยากรู้ว่า เป็นแสงของอะไร ข้าพเจ้าจึงเบนเข็มทิศ ย้อนไปทางหุบเขาแห่งแสงทิพย์
นั้นทันที การเดินทางไม่มีอุปสรรคเลย และเมื่อไปถึงหุบเขานั้น ข้าพเจ้าก็ต้องตกตะลึง
พริ้งเพริด เพราะแสง ณ เบื้องหน้าข้าพเจ้านั้นคือแสงของเพชร เพชรทั้งนั้น มากมาย

เหลือเกิน ข้าพเจ้าเกิดความคิดอยากเป็นมหาเศรษฐีของโลก รีบกอบโกยเพชรเหล่านั้น ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสรวนอยู่กับการขนเพชร ก็ได้ยินเสียงประหลาดร้องว่า “ขโมย...ขโมย...ขโมยกำลังขนอาหารของพวกเขาไป” คุณอย่าเพิ่งแปลกใจว่า ตอนนั้นทำไมข้าพเจ้าจึงฟังภาษารูเรื่อง ไม่ใช่เพราะความเก่งของข้าพเจ้าหรอก แต่เป็นเพราะพวกนั้นพูดภาษามนุษย์ ข้าพเจ้าตกใจแทบสิ้นสติ และเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่า เพชรนี่คืออาหารของพวกนั้น ข้าพเจ้ารีบวิ่งออกจากหุบเขาแล้ววิ่งกลับทางปากอุโมงค์ แต่ก่อนจะถึงปากอุโมงค์ข้าพเจ้าก็ได้ปะทะกับพวกมันกลุ่มใหญ่ แต่ข้าพเจ้าไม่เสียขวัญและได้ใช้วิชาขุโต คาราเต้ ที่เคยเรียนมา จนพวกนั้นกระจัดกระจายไปหมด ข้าพเจ้ารีบมุดออกจากอุโมงค์ ความรีบของข้าพเจ้าทำให้ท่อออกซิเจนหลุดตกลงไปในอุโมงค์ ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะตายแน่แล้ว แต่ไม่ยักตาย ข้าพเจ้ายังหายใจได้คล่องอยู่อย่างเดิม ยังไม่ทันที่จะตรองหาเหตุผล ก็ได้ยินเสียงพวกนั้นวิ่งตามมา ข้าพเจ้ามองหาเรือ แต่ไม่มีแม้แต่เงา ด้วยความตกใจกลัว ทำให้ข้าพเจ้ารีบกระโจนลงน้ำแล้วว่ายน้ำขำมายังอีกฝั่งหนึ่ง เมื่อขึ้นฝั่งได้แล้ว ข้าพเจ้าก็เพิ่งนึกออกว่า ตัวเองว่ายน้ำไม่เป็น แต่ทำไมว่ายน้ำขำมาได้ก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้ากระโดด ๕-๖ ครั้ง ก็ถึงยานอวกาศ จึงรีบเปิดประตูเข้าไปนั่งประจำที่ กดปุ่มเร่งเครื่อง เคลื่อนออกจากดวงจันทร์ทันที ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้าจะได้เป็นเศรษฐีของโลกแน่ เพราะมีเพชรอยู่ในครอบครองมากมาย ข้าพเจ้าหัวเราะอย่างมีชัย

ทันใดนั้น.....อะไรกันนั้น ? ข้าพเจ้าลืมปีตยานอวกาศ ทำให้ยานเสียหลัก พุ่งตกลงสู่พื้นผิวดวงจันทร์ อีกเพียง ๑๕๐ ฟุต.....๑๐๐ ฟุต.....๕๐ ฟุต..... ๑๐ ฟุต.....

กริ่ง....กริ่ง....เสียงนาฬิกาปลุกทำให้ข้าพเจ้าสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝัน เหนือออกท่วมตัว บัดนี้ก็ ๕ นาฬิกาแล้ว ถึงเวลาแล้วที่จะต้องดูหนังสือ เรื่องที่ผ่านมาเป็นเพียงความฝัน อันแสนสนุก ข้าพเจ้าเปิดไฟ แล้วหยิบตำราขึ้นมาอ่าน พร้อมกับรำพึงอยู่ในใจว่า

“ความเป็นเศรษฐี ความมีเกียรติยศชื่อเสียง มีรากฐานมาจากความขยันหมั่นเพียร
๕๕
ทงสน.....”

แม่บ้านสาธิต

.....สีโร

ดาว

หมี่กรอบเครื่องสด

เครื่องปรุง เส้นหมี่ชนิดสีเหลือง ๕ ก้อน ออกไก่ ๑ ออก กุ้งนางขนาดกลาง ๖ ตัว เนื้อหมูต้มสุกหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ๑ ถ้วย ไข่ ๒ ฟอง ผิวส้มซ่า ๑ ช้อนโต๊ะ กระเทียมคองหั่นฝอย ๓ ช้อนโต๊ะ หัวกระเทียม หัวหอม หั่นฝอยอย่างละ ๓ ช้อนโต๊ะ น้ำมะนาว น้ำตาล น้ำปลา พริกคองหั่นฝอย ๒ ช้อนโต๊ะ ผักชี เต็มเป็นช่อ ประมาณ ๓ ช้อนโต๊ะ

วิธีทำ ทอดเส้นหมี่ให้เหลืองกรอบ ออกไก่ กุ้ง เนื้อหมูต้มสุกหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ เจียวหอมกระเทียมให้เหลืองกรอบ ไข่ ๒ ฟอง ทอดแบบละเลงให้บาง แล้วหั่นฝอย นำเครื่องเหล่านี้ลงผสมกัน คลุกให้เข้ากันจนเส้นหมี่หลุดเป็นชิ้น ๆ ใส่ น้ำมะนาว น้ำตาล น้ำปลา ชิมรสตามต้องการ กระเทียมคอง ผิวส้มซ่า เอาลงคลุกให้เข้ากัน โรยด้วย พริกคองหั่นฝอยและผักชี

ของหวาน

ลูกเต๋อยแกงบวช

เครื่องปรุง ลูกเต๋อย ๒ ถ้วย กระทิชั้น ๆ ครึ่งถ้วย น้ำตาลทราย เกลือ

วิธีทำ ล้างลูกเต๋อยแช่น้ำไว้ ๑ คืน นึ่งให้สุก แล้วใส่ลงในกระทิ ยกขึ้นตั้งไฟ ให้เดือดสักพัก ใส่ น้ำตาล เกลือ ชิมรสพอหวานใช้ได้

มาลัยผ้าเช็ดหน้า

อุปกรณ์การทำมาลัยผ้าเช็ดหน้า

- (๑) ผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ ๑ ผืน
- (๒) ดอกกล้วยไม้ดอกเล็กใช้ประมาณ ๑๕ ดอก (ดอกขนาดกลางใช้ ๑๐ ดอก)
- (๓) ดอกรัก ดอกบานไม่รู้โรย
- (๔) ลวดดอกไม้ไหว
- (๕) ค้าย เข็มมือ
- (๖) ถ้าใช้ผ้าเช็ดหน้าสี จะต้องใช้ค้ายที่มีสีเดียวกับผ้าเช็ดหน้า (ซึ่งทำให้เวลาที่สอยบีตรอยจีบจะได้ไม่เห็นเส้นค้ายที่เหมือนกับผ้า)
- (๗) ริบบิ้นกว้างขนาด ๓ กระเบียด (เลือกสีตามต้องการ)

วิธีทำมาลัยผ้าเช็ดหน้า

- (๑) จีบผ้าเช็ดหน้ามุมทะแยง แล้วจีบเวลาที่จีบแล้วให้เหลือมุมจีบไว้เพียงเล็กน้อย เพื่อไว้สำหรับพันรอบจีบเมื่อเวลาที่สอยจะได้เย็บสอยได้เรียบร้อย
- (๒) ร้อยอุบะแขกสองพวง (สายอุบะแต่ละสายไม่ควรให้ยาวเกิน ๕-๖ นิ้ว หรือถ้าจะเป็นดอกควรร้อยสายหนึ่งไม่เกิน ๗-๘ ดอก และจะต้องร้อยให้เรียงแถว จากใหญ่ไปหาดอกเล็ก เรียกว่าร้อยเรียงแถว)
- (๓) นำดอกกล้วยไม้มามัดเป็นช่อเล็ก ๒ ช่อ (ช่อหนึ่งมัดยาวไม่เกิน ๕-๖ นิ้ว)
- (๔) นำอุบะที่ทำไว้มาผูกรวมกัน (ใช้ ๕-๗-๘ ขา) เวลาที่ผูกจะต้องคอยดูไม่ให้ดอกที่เป็นดอกคุ่มไม่เขียง ใช้อุบะ ๑ พวงต่อมาลัย ๑ ขาย
- (๕) นำช่อดอกไม้ที่เรามัดไว้มาเย็บต่อที่ตรงชายผ้าเช็ดหน้า ส่วนตรงปลายอีกด้านนั้นให้นำเอาอุบะมาผูกติด เวลาที่ผูกจะต้องผูกให้แน่น-ดอกไม้แหว่ง
- (๖) ตรงที่เราต่ออุบะ กับช่อดอกไม้ และช่อดอกไม้กับผ้าเช็ดหน้า ควรจะใช้โบว์เส้นเล็กผูกหุกระต่ายแล้วนำมาเย็บปิดให้เรียบร้อย

ประโยชน์

ใช้เป็นของขวัญ เช่น แจกนักกีฬา (เป็นการทำที่เร็ว สะดวก แทนมาลัย ๒ ขายได้)

หมายเหตุ ดอกไม้ที่มัดช่อ ถ้าไม่มีดอกกล้วยไม้ จะใช้ดอกไม้ชนิดอื่น ๆ ก็ได้ เช่น ดอกเข็ม ดอกขจร ดอกเฟื่องฟ้า.

ศิริวรรณ กุณฑลวรรณ

ฉันคืออะไร

ทุก ๆ เช้าฉันต้องตื่นแต่เช้า เพื่อเตรียมตัวคอยรับผู้ที่จะเข้ามาเยี่ยมเยียนฉัน ฉันตื่นเวลา ๗.๓๐ น. ทุกวัน ฉันมีแขกมาเยี่ยมวันละมาก ๆ เสมอ บางคนที่มา ก็เป็นคนสุขภาพเรียบร้อย ไม่ส่งเสียงดังเหมือนนกกระจอกคุยกัน ไม่วิ่งเล่นหยอกล้อกัน ไม่ทำลายทรัพย์สินสมบัติของฉัน เช่น หนังสือต่าง ๆ เขาจะไม่ขีดเขียนหรือฉีกรูปภาพต่าง ๆ ในหนังสือเหล่านั้น เขาจะพากันอ่านด้วยความทนถนอม จะไม่แย่งกัน หรือโยนทิ้งระเกะระกะ หรือกันอย่างกระจุยกระจาย จนทำให้หนังสือที่ฉันจัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยเหล่านั้น ต้องพากันหกคะเมนตีลังกา

โดยปกติ ฉันเป็นคนใจกว้างขวางเสมอ ฉันจะให้ผู้ที่มาเยี่ยมเยียนฉัน หากความสนุกเพลิดเพลิน จากการอ่านหนังสือต่าง ๆ นานเท่าไรก็ได้ แถมฉันยังให้เขายืมออกไปอ่านที่บ้านได้อีกด้วย ในการยืมหนังสือของฉันแต่ละเล่ม ฉันจะให้เขาเขียน (ไม่ใช่เซ็น) ชื่อลงบนบัตรหลังหนังสือ แล้วฉันก็จะประทับตราวันกำหนดส่งให้ ฉันขอแต่ให้เขาช่วยรักษาหนังสือของฉันไม่ให้ชอกช้ำ หรือขาดกระรุ่งกระริ่งก็แล้วกัน แล้วก็อย่าลืมเอามาส่ง เมื่อถึงกำหนดส่งเสียละ ไม่งั้นฉันจะต้องขอเรียกค่าปรับหน่อยละ คือฉันขอปรับในฐานะที่ไม่ตรงต่อเวลา เสียวันละ ๕๐ สตางค์ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการแก่นิสัยลืมหืมของแขกที่มาเยี่ยมเยียนฉัน

ฉันเป็นหัวใจของการศึกษาแผนใหม่ คือ เป็นแหล่งรวบรวมความรู้ที่นักเรียนจะเข้าไปศึกษาค้นคว้าได้ เธอคงทราบแล้วว่า การเรียนการสอนในปัจจุบันนี้ เขาไม่นิยมให้สอนกันแบบยัดทะนาน หรือบ้วนให้กิน คือหมายความว่า ครูจะต้องเป็นผู้นำความรู้ (ที่ครูทราบ) ไปบ้วนให้นักเรียนจกจำแต่อย่างเดียว นักเรียนไม่รู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง แต่ในปัจจุบันนี้ เขาส่งเสริมให้นักเรียนไปค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองโดยการเข้าห้องสมุดบ้าง ไปสอบถามวิทยากรที่อื่นบ้าง ทั้งนี้เพราะสิ่งที่ครูทราบนั้น เมื่อไปเปรียบเทียบกับวิชาความรู้ที่มีอยู่ในโลกแล้ว มันเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย ความรู้ในโลกนี้มีอยู่มากมายนัก ฉันจึงเป็นเสมือนคลังความรู้ที่ใคร ๆ จะเข้าไปค้นคว้าหาความรู้หรือความสนุกสนานเพลิดเพลินได้ ฉันจึงขอเชิญชวนเพื่อนที่รักความก้าวหน้าทั้งหลาย จงมาเป็นเพื่อนที่ติดกับฉัน ฉันพร้อมที่จะต้อนรับเธอเสมอ ขณะใดที่

เธอมีเวลาว่าง แทนที่เธอจะใช้เวลาว่างเหล่านั้น ไปจับกลุ่มคุยเรื่องไร้สาระ หรือวิ่งเล่นกัน เธอมาหาฉันซี ฉันมีเรื่องราว และนิทานที่สนุกตื่นเต้นต่าง ๆ จะพาเธอเพลิดเพลิด เหมือนเธอได้เดินทางไปสู่อีกโลกหนึ่ง ที่น่ารื่นรมย์ไม่น้อยทีเดียว

ขณะนี้เวลาบ่าย ๔ โมงเศษแล้ว ฉันอยู่คนเดียว ช่างเงียบเหงาเหลือเกิน แยกและเพื่อน ๆ ที่มาเยี่ยมฉัน เมื่อตอนเช้า และกลางวันได้พากันเดินทาง กลับบ้านหมดแล้ว วันนี้ฉันรู้สึกสบายใจมากเพราะแยกที่มาเยี่ยมฉันต่างก็มีมารยาทดี สุภาพเรียบร้อยและมีความเป็นระเบียบด้วยกันทุกคน เขาช่วยกันจัดหนังสือทั้งบนโต๊ะอ่านและบนชั้นวางหนังสือ ให้อยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยดีจริง ๆ ฉันคงจะได้นอนหลับสบายและตื่นมาพบเพื่อน ๆ และแยกที่มาเยี่ยมพรุ่งนี้เช้าอีกด้วยความรื่นรมย์

เพื่อนที่น่ารักของฉันทุก ๆ คนมีใครบ้างที่อ่านมาถึงตอนนี้แล้วยังไม่รู้จุกว่าฉันเป็นใครเพื่อนจงเดินไปบนตึกสาริทธชั้นสองซี ห อ ง ค ร ง ก ล า ง ของตึกนั้นแหละคือฉันละ

ด้วยความรักจากฉัน

หุ ค ส ม อ ง

ป ร ำ ข ญ า

■ ส ี ห อ ง

- ท้องอืดทำให้สมองทึบ	- คำพูดคำเดียวไม่ทำให้ตกลงกันได้
- ทุกคนเป็นสถาปนิกแห่งโชคชะตาของตน	- ความโกรธคือการเสียสติระยะสั้น
- ผู้คงแก่เรียน ย่อมมีทรัพย์สินอยู่ในตัวเองเสมอ	- ภาษาคือเครื่องนุงหน่มของความคิด
- ยิ้มครั้งสุดท้ายดีกว่าหัวเราะครั้งแรก	- ความมั่นคงเป็นพื้นฐานของความดี
- มีเพื่อนในยามทุกข์ ทำให้ทุกข์น้อยลง	- อะไรที่ไม่สุจริต ย่อมไม่ให้คุณ
- ความตายชำระหนี้ได้ทั้งหมด	- จงหลีกเลี่ยงคนที่ชอบถาม เพราะเขาก็เป็นเพียงคนพูดมากเท่านั้น
- อย่าร้องไห้ก่อนเจ็บตัว	- อย่ามีความอายในฝีมือของท่าน
- บิดาคือธนาकारที่ธรรมชาติจัดทำให้	- คนที่วิ่งเร็วย่อมวิ่งอยู่ไม่นาน

ศิลปวัตถุชิ้นเอกของไทย

๑. **พระปฐมเจดีย์** ที่จังหวัดนครปฐม เป็นเจดีย์ที่สูงที่สุดในประเทศไทย สูง ๓ เส้นเศษ ได้รับการบูรณะครั้งใหญ่ใน พ.ศ. ๒๓๙๖ ในสมัยรัชกาลที่ ๔ องค์พระเจดีย์ประดับด้วยกระเบื้องเคลือบสีเหลืองทั้งองค์ เป็นปูชนียสถานสำคัญของภาคกลาง
๒. **พระพุทธรูปนารายณ์** พระพุทธรูปใหญ่งดงามที่สุด หน้าตักกว้าง ๕ ศอก ๑ คืบ ๕ นิ้วเศษ เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ประดิษฐานเป็นพระประธานอยู่ในพระวิหารหลวง วัดพระศรีมหาธาตุ จังหวัดพิษณุโลก พระพุทธรูปองค์นี้สร้างสมัยสุโขทัย ในแผ่นดินพญาลิไท ราว พ.ศ. ๑๙๐๐ เป็นที่เคารพสักการะของผู้คนในจังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดอื่นๆ
๓. **พระปรางค์วัดอรุณราชวราราม** เป็นพระปรางค์ที่สูงที่สุด สูงถึง ๘๑ เมตรเศษ ฐานวัดโดยรอบได้ ๒๓๔ เมตร มีรูปยักษ์ เทพ และ พระอินทร์ทรงช้างเอราวัณอยู่เบื้องบน มีปรางค์ทิศ ๔ ทิศ เป็นสถาปัตยกรรมที่งดงามของไทย มีคติทางพราหมณ์ และพุทธประสมกัน เป็นสัญลักษณ์สำคัญอย่างหนึ่งของกรุงเทพฯ - ธนบุรี
๔. **บานประตูพระวิหารวัดสุทัศน์** เป็นลายสลักไม้ที่มีส่วนลึก สามมิติ มีรูปนก ช้าง เกรือไม้ ลายเถาเลื้อยสลักซับซ้อนงดงาม ปิดทองล่องชาดตามแบบความคิดของช่างไทย เป็นฝีมือพระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย เป็นวิจิตรศิลป์ชิ้นเอกหาผู้ทำเสมอเหมือนได้ยาก
๕. **พระที่นั่งไอศวรรย์ทิพยอาสน์** เป็นพระที่นั่งองค์เล็ก สร้างอยู่กลางสระน้ำที่พระราชวังบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นที่นั่งโถงแบบไทย มีช่อฟ้าหางหงส์ทวยนาคสะกั้งลายสลัก หลังคาสถาปนาชั้น มียอดแหลมแบบปราสาท เป็นพระที่นั่งไทยที่สวยงามยิ่งพระองค์หนึ่ง เป็นทัศนียภาพงามยิ่ง ในฤดูน้ำหลากน้ำเบียดขึ้นสูง ชูให้เห็นภาพงามยิ่งขึ้น
๖. **หอไตรวัดพระสิงห์หลวง** อยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ สร้างในสมัยพระเจ้ากาวิละ เป็นหอไตรปฏิมาที่สร้างด้วยสถาปัตยกรรมที่สวยงามแบบไทย มีช่อฟ้า บราลี ชั้นลด หน้าบรรณลายกนก ลวดลายแกะสลักที่งดงาม

๗. พระอุโบสถวัดเบญจมบพิตร เป็นพระอุโบสถแบบไทยที่กระทัดรัด ได้ส่วนสัก
งคงาม คือมี ซุ้มฟ้า ทางหงส์ ไบระกา ทวยนาคบัวคนกหัวเสา หลังคาคเป็น
สามชั้น มีมุขกระสันทั้งสองข้างไปต่อระเบียง หน้าบันจำหลักเป็นลายไทยปิดทอง
ล่องชาด ประดับกระจกสี ใช้วัสดุก่อสร้างเป็นหินอ่อน สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ
เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ทรงออกแบบและอำนวยการสร้าง เป็นแบบที่
คล้ายวิหารของพระพุทธชินราช ภายในประดิษฐานพระพุทธชินราชจำลอง ด้าน
หน้าพระอุโบสถมีสิงห์คู่ และบริเวณวัดประกอบภาพไว้สวยงามยิ่ง
๘. บานประตูประดับมุก ที่พระวิหารหลวงพิษณุโลก ที่บานประตูประดับมุกมณฑป
พระพุทธบาทสระบุรี และบานประตูประดับมุกพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม
เป็นลายประดับมุกที่สวยงามยิ่ง และถ่ายทอดความงามกันมา ฝีมือช่างประดับมุก
พระวิหารหลวงพิษณุโลกนั้นงดงามยิ่ง พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก
จึงโปรดให้ช่างจกจำลวคลาย มาทำบานประตู ประดับมุกมณฑปพระพุทธบาท สระบุรี
และประตูพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม
๙. ลายรดน้ำฝีมือช่างวัดเชิงหวาย ได้รับยกย่องว่าเป็นยอดฝีมือ ประเภทลายรดน้ำ
เส้นคมอ่อนช้อย กนกงามทั้งตัวและลายกนกค้วย จะชมฝีมือช่างวัดเชิงหวาย
ได้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เป็นลายรดน้ำเขียนบนตู้พระธรรม

โดย

จ๊กโรภาสพิลัย

คำ พัง เพย

ว ร ร ร ร ณ

“เข็นครกขึ้นภูเขา”

หมายถึงการทำสิ่งใดที่เกินความสามารถของตน ย่อมมีผลทำให้ประสบกับอุปสรรค และความเดือดร้อนต่าง ๆ อีกทั้งตนเองก็ไม่มี ความสบายใจ เปรียบเหมือน ความยากลำบากในการเข็นครกขึ้นภูเขา รู้ว่าเข็นไม่ไหวแล้วยังคันทุ้ร้งไปเข็น ครกนั้นแหละจะกลิ้งทับใส่

“เพราะฉะนั้นจงรู้จัก ป ระ ะ มา ณ ตน”

“ข้างตายทั้งตัวเอาใบบัวมาปิด”

หมายถึงผู้ที่ไม่ทำความดีไว้มาก ๆ จนเป็นที่เลื่องลือของชาวบ้านทั่วไป แล้วผู้นั้นคิดหาหนทางปกปิดความไม่ดีของตน ย่อมเป็นการยากมาก เปรียบเหมือนข้างตายตัวเบ้อเร่อเท่อ เอาใบบัวชนิดเดียวไปปิด ย่อมทำให้ปิดบังกลิ่นไม่ได้แน่ ๆ ที่เดียว

“เพราะฉะนั้นจงทำดี จงทำดี จงทำดี หรือคิดจะปิดก็หาใบบัวมาเป็นตัน ๆ ก็คงปิดมิด แต่ ปิด ก ลิ่น ไม่ มิด”

“หมองตาเพราะงู”

หมายถึงผู้ที่ได้รับภัยอันตรายในสิ่งที่ตนเกี่ยวข้องอยู่อย่างใกล้ชิด โดยอาจไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยก็ได้ เปรียบเหมือนหมองที่ขลุ่ยอยู่กับขลุ่ยตลอดเวลา จนเห็นงูเชื่องเหมือนไส้เดือน แต่ยั้งงูกินก็เดอะ เผลอ ๆ หมอก็มองอันเสียทางงูได้สักครั้ง บางทีก็หลายครั้ง

“เพราะฉะนั้น จงอย่าประมาท ใน สิ่ง ที่ ตน สนทนิตชอบ”

“วัวหายล้อมคอก”

หมายถึงการคิดป้องกันสิ่งหนึ่งสิ่งใด ภายหลังที่ได้สูญเสีย หรือได้รับความเสียหายในสิ่งนั้นเสียแล้ว ย่อมเป็นการสายเกินไป เปรียบเสมือนผู้ที่คิดจะทำคอกวัว เมื่อวัวถูกขโมยไปแล้ว ซึ่งก่อนนั้นไม่เคยคิดจะสร้างคอกเลย แต่อย่างไรก็ทำคอกเอาไว้ป้องกันไม่ให้วัวหายอีก ก็เป็นการตึกว่าไม่ทำเลย.

ข้อคิดของ สุธสุตโน ภิกขุ

เรื่อง

เราได้อะไรจากการเข้าวัด

คำว่า “วัด” มีคำเรียกกันหลายอย่างด้วยกัน เช่นเรียกว่า อาวาสก็ได้ ฉะนั้น จึงขอทำความเข้าใจความหมายในลำดับแรกนี้ก่อน คำว่า “วัด” หมายความว่าสถานที่ ทำความดี หรือที่ที่คนมาวัดความดีกัน หรือแหล่งแห่งคุณความดีทั้งปวง ซึ่งเครื่องมือ ที่ใช้วัดความดีก็คือ “ศีล” และ “ธรรม” คำว่า อาราม หมายความว่า สถานที่ที่น่า รื่นรมย์ คือ ผู้เข้าไปมีความเย็นกายเย็นใจ และคำว่า อาวาส หมายความว่า สถานที่ที่ น่าอยู่ คือ จะมีความเงียบสงบ ปราศจากสิ่งรบกวน

มีผู้ใหญ่เป็นอันมากบ่นกันว่า เด็กสมัยนี้แย่มาก เพราะห่างเหินวัด ไม่ รู้จักจะเข้าวัดเข้าวา ส่วนเด็กก็คิดว่า จะเข้าไปทำไปกันที่วัด ไม่เห็น จะได้อะไร ถ้ามีหนังสือก็ค่อยยังชั่วหน่อย ตกผลงความเข้าใจของ ผู้ใหญ่กับเด็ก เข้าใจไปคนละทางกัน ดังนั้น จะถือโอกาสทำความเข้าใจ โดยความเป็นธรรมว่า ใครผิดใครถูก โดยขอใช้หน้ากระดาษ วารสารประจำภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๑ ของโรงเรียนสาธิต วิทยาลัยครูเทพสตรี นี้ เป็นสื่อกลาง เพื่อให้ท่านผู้อ่านที่มีใจเป็น ธรรมทั้งหลาย ได้ร่วมกันพิจารณา

ตามความหมายของคำว่า วัด หรือ อาราม หรือ อาวาส จะเห็นว่าน่าจะมีความสุขดี แต่ ข้อสำคัญ อยู่ที่จุดหมายของคนที่ไปวัด หรือเหตุที่ไปวัดนั้นคืออะไร ?

ไปแล้วได้ ถ้าไปวัดเพื่อทำบุญทำกุศล หรือศึกษาหาความรู้ ก็ได้บุญได้กุศล เป็น ความดี ไปเพื่อพบพระสงฆ์ ได้กราบไหว้สักการะ ก็ได้รับศีลรับพร ไปเพื่อช่วยกิจพระศาสนา ได้ช่วยการงาน ก็ได้บุญคือ เวรยาวัจจมัย ไปเพื่อสงบจิต ได้ยินเสียงไบโพธิ์ เสียงกระดิ่งของช่อฟ้าใบระกา ก็ทำให้ จิตใจมีความสงบเย็น

สำหรับคนแก่คนเฒ่า ที่ไปวัดเพื่อรักษาโรค ฟังธรรม ก็ได้รับความสุขกาย
สุขใจ ไปเพื่อสร้างถาวรวัตถุ ได้ทำนุบำรุงพระบรมพุทธศาสนา ให้วัฒนา
ถาวรสืบไปชั่วกาลนาน ก็ได้จารึกชื่อไว้เป็นเกียรติปรากฏไปชั่วลูกชั่วหลาน
ไปอย่างนี้ดี ได้ประโยชน์ ได้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน

ไปแล้วเสีย แต่ถ้าไปวัด เพื่อใช้วัดเป็นที่ประกอบกรรมชั่ว เช่น
ไปเพื่อตัดเศียรพระพุทธรูป ก็เป็นมหาโจรตัวฉกาจ
ไปเพื่อเล่นการพนัน หรือสุบเฮโรอิน ก็เป็นคนตกในอบายมุข
ไปเพื่อพลอตรักกัน ก็เป็นการกระทำที่มิดีมีงาม
ไปเพื่อเด็ดดอกไม้ ทำลายสิ่งสวยงาม ก็เป็นการทำลาย
ไปเพื่อยิงนกตกปลา ก็เป็นการทำบาป

ฯลฯ

ไปอย่างนี้ ไม่ไปยังดีกว่า เพราะจะได้บาปน้อยลง หรือไม่ควรที่จะตกนรก ก็จะได้
ไม่ตก ไม่ต้องได้รับทุกข์ทรมานใหม่

แต่ในหัวข้อนี้ เรามุ่งถึงเรื่องที่จะได้รับประโยชน์ ก็พอสรุปได้ว่า
คนแก่ไปวัด - ก็ได้บุญได้กุศล ได้รับขนบธรรมเนียมอันดีงามกลับมา
คนหนุ่มคนสาวไปวัด - ได้รับความรู้ จากประสบการณ์ในพิธีกรรมทางศาสนา
ทำให้กระทำได้อย่างถูกต้อง เมื่อถึงคราวที่ท่านต้องกระทำ

- ได้หัดกราบหัดไหว้พระ ก็ทำให้เป็นคนอ่อนน้อม
- ได้ประกอบพิธีกรรม ก็ทำให้ช่วยจรรโลงพระพุทธศาสนา ให้
เจริญรุ่งเรือง
- ได้ศึกษาปริยัติธรรม ก็ทำให้เป็นคนมีความรู้
- ได้ปฏิบัติทางศาสนา ก็ทำให้เป็นคนดี
- ได้บำเพ็ญศีล สมาธิ บัญญา ก็ทำให้พ้นจากความทุกข์ได้ เพราะ
ธรรมะของพระพุทธเจ้า เปิดโอกาสแก่ทุกคนให้เข้าถึงได้

เด็ก ๆ เข้าวัด ผู้ปกครองมีความเข้าใจ เพราะปลอดภัยจากการถูกรถทับ นอกจากนั้น
 พระสงฆ์ท่านยังช่วยอบรมกล่อมเกลา ให้เป็นเด็กดีสืบไปอีกด้วย
 ท่านผู้อ่านคงจะเห็นแล้วมิใช่หรือว่า เข้าวัดแล้วได้อะไร ?

เมื่อวัดดี	ศรีสงฆ์	ธำรงศาลนี้
ประชาราษฎร์	เลื่อมใส	ได้สรรเสริญ
พระสงฆ์ดี	ศรีศาลนี้	ราษฎรจำเริญ
ต่างชวนเชิญ	ให้ชื่นชม	นิยมกัน.

สุทัตตะ

ลักษณะข้างเผือก

พลายแก้ว หรือพระเศวตพาหนภูมิพล

นิภาวรรณ ม.ศ. ๓

๑. เป็นข้างพลายรูปงาม สูง ๑๕๔ เซนติเมตร
๒. งาขาวข้างงามเรียวเป็นคัน ปลายยาว ๒๙.๕ เซนติเมตร
๓. อายุประมาณ ๓ ขวบ
๔. หูห่างงามพร้อม หางบักปลอก
๕. ตาขาวเจือเหลือง
๖. เพดานขาวเจือชมพู
๗. อذنทโกศขาวเจือชมพู
๘. เล็บขาวเจือเหลืองอ่อน
๙. ขนโคมคสีน้ำผึ้งโปร่งเจือแดง ปลายขนแดง

- ๑๐. ขนหุขาว
- ๑๑. ขนบันทัดหลัง สีน้ำผึ้งโปร่ง เจือแดง ปลายขนแดงอ่อน
- ๑๒. ขนตัวขึ้นขมละ ๒ เส้น สีน้ำผึ้งโปร่ง เจือแดง ปลายขนแดงอ่อน
- ๑๓. ขนหางสีน้ำผึ้งเจือแดงแก่
- ๑๔. สีกายสีคอกบัวแดง

โถ

โถ

โถ

ที่.วิ. ม.ศ. ๓

“นี่ พิ เสร็จศึกษาทีนี้จะไปทำอะไรกัน ?”

“เออ.... เรียก พิ เฉยๆ ดีแล้ว กันเกลียดชื่อ พิชัยชาติ สะอาดศรี ของกันเหลือเกิน เรื่องทำกันกันคิดแล้ว แต่อยากฟังของแกก่อน ว่าไง สุข ?”

“กันก็เกลียดชื่อ สุขเวศ เกศอมรี ของกันเหลือเกิน เรียกคุณนี่ดีแล้ว เรื่องอาชีพกันคิดว่าจะทำกสิกรรม ปลูกมะเขือ แล้วแกะละ ?”

“กันนะเหรอ ? กันคิดว่าจะเลี้ยงสัตว์ แต่กิดูกูแล้ว กันจะเลี้ยงแพะ”

“เฮ้ย....! เลี้ยงแพะ แต่แกต้องทำวัวนะ ไม่งั้นไรมะเขือของกันแหลก”

“ชะ ! เป็นหน้าที่ของลือชี่”

“พูดเอาแต่ได้ เลี้ยงแพะต้องทำวัวชี่”

“ฮ้า.... อ้ายพิ เองอันธพาล”

“ฮ้า.... มึงนะชี่ บัดชบ”

ทันไคนั้น ใต้คันทามจรี ก็กลายเป็นเวทีมวย เรียกให้คนมามุงดูกันแน่น เจ้าหน้าที่ได้เข้าแยกมวยคู่หนึ่งออกจากกัน แล้วรายงานผู้อำนวยการทันทีว่า

“คนใช้ของเรา เกิดคลังต่อสู้กันใหญ่เลยครับ”

แต่.....เทพสตรี

(เพลงฮิตในท่อม)

โดย.....สาธิต

เทพสตรีที่รัก

วันนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ แน่ละ พระจันทร์วันเพ็ญ สีทองจะส่องกลม
เหมือนกับวาคไว้

ณ ริมฝั่งเจ้าพระยา สาธิตคนนั้นและเธอนั่งชมสายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ ไปอย่างมี
ความสุข แสงของดวงจันทร์สะท้อนกับพื้นน้ำเป็นมันวาววิบ ราวกับเกล็ดเพชร อา.....
คืนนั้นมันช่างเป็นคืนที่มีความสุขอะไรเช่นนั้น

ริมฝั่งน้ำ

ริมฝั่งน้ำ พร้าเพื่อละเมอควรวณ

เคยชื่นชวน จิตหวนคืนึงไปจิตใจยังชื่นชู

แสงเดือนส่อง ยิ่งมองแล้วจิตเผลอเธอยังอยู่

เคล้าคลอคู่ ชื่นชูรู้สึกเหมือน เดือนใจจำ

เธอกับฉัน ก่อนนั้นเคยชื่นฉ่ำ

ชื่นยิ่งล้ำ สุขล้ำยังจำได้ อะไรจะเทียบทัน

เคยเรียกเธอ เสนอรักรำพัน

เคยคู่กัน ไม้ผ่นถึงเพลงชื่น คำคืนเคยได้ฟัง

น้ำเต็มเปี่ยม โอ้เทียมรักสุดหวาน ปานไหลหลัง

น้ำเต็มฝั่งไอดังรักที่หวัง ยังคงคอย

เคยชื่นใจ ผากไว้หัวใจลอย

เฝ้าแต่คอย ไอรักข้างเลือนลอย ยิ่งคอยยิ่งใจหมอง.....

พระจันทร์สีทองลอยกว้างหลุดจากเมฆก้อนใหญ่ แลดูโดดเดี่ยว เว้งว้าง คุง
หัวใจที่เปล่าเปลี่ยวของฉัน

ทุกวันนี้ ฉันเฝ้าถามตัวเองเสมอว่า ทำไมหนอ จะต้องโยกตีไผ่หา และคว่ำไขว่
เอาความรักที่คงอยู่บนฐานอันอ่อนแอเช่นนี้มาประทับใจ
.....ก็มีใช่เพราะฉันรักเธอเหมือนกึ่งดวงใจดอกหรือ.....

คู่ทาส

ขอครวญคำ ขำพ้ำ ลอยมาแต่เธอ
น้ำคำวอน พร่ำเพื่อละเมอจากใจ
รักเราลอง สัมพันธ์ แต่รักกันอยู่ไกล
เฝ้าหลงอาลัย ร้องครวญไป ฝากหัวใจลอยลม
ขอปรานี พี่หวัง จงฟังพี่ครวญ
เสียงในใจ ไท้หวล รัญจวนหม่นหมอง
รักเราเอ๋ย มันไกล แต่หัวใจประคอง
พี่หวังใจครอง เนื่อนวลทอง ใฝ่รักปองบูชา
เป็นกะลา ให้อือแม่เธอคือขอทาน
เป็นบัลลังก์กระการ แม่เธอเป็นนางพญา
เป็นโลงทองรองรับ แม่ดับชีวา
เป็นวิมานผ่านพ้ำ แต่เทพธิดานงคราญ
รักเราเป็น เช่นเหมือน ดาวเดือนเด่นตา
แสงเรืองรองส่องฟ้าอากาศเบิกบาน
มันชีพสูญกลับไป แต่รักไม่หลงกลาญ
ให้สองวิญญาณ สิงสรานญ อยู่วิมานดาวเดือน

ฉันให้เธอทุกอย่างแม้แต่ชีวิต และวิญญาณ โธ่! เธอหนอเธอ ช่างกระไรเลย
เทพสตรีจำ หันมาฟังฉันสักนิค

พัทธยา ลาก่อน

ลมทะเลพัดมา	หาดพัทธยาครวญคลั่ง
ดังเหมือนมนต์ภวังค์	ครวญหวัดหวังครางว่า

ยังรักเธอ รักเธอ	พริ้มเพื่อละเมอคอยหา
ยังฝันกลิ่นน้ำตา	ฝันจนกว่าชีพวาย
ควรวญครางไปไต่กัน	เกลียวคลื่นบนขั้วมัน
ชวนวิ่งว้ายแล้วลุดลวง	ร่างตายหายอวสาน
ลาแล้วลาขอลา	ไอ้พื้ยาลาก่อน
ชีวิตคือละคร	ฉันทันอ่อนโลกเอย.

คืนวันหนึ่ง บนหาดพิศพาแห่งความหลัง พระจันทร์วันเพ็ญเหมือนคืนนี้ คืนนี้
เราทั้งสองคลอเคลียตามเสียงคลื่น จนตึก พระจันทร์ลอยกว้างอยู่บนท้องฟ้าที่ปราศจาก
เมฆ แสงเงินของดวงแขสาดพันทะเลราวกับกลางวัน

ณ คืนนั้น ช่างแตกต่างกับคืนนี้เสียจริง ๆ.....

ทำไมจะไม่แตกต่างกันเล่า ในเมื่อขณะนั้น เทพสตรียังบริสุทธิ์ผู้ค่อง ขุนน้ำค้าง
กลางทาว แต่...เดี๋ยวนี้ เธอไม่ต่างอะไรกับนางกวาง สาส์มาจากนายพราน

คืนนี้ ฉันทันเหมือนจะทนดูพระจันทร์วันเพ็ญไม่ตึกเช่นคืนนี้ ขอน้ำค้างกลางทาว
ของคืนพระจันทร์วันเพ็ญ จงเป็นน้ำมนต์ขลัง ที่จะให้ความรักของเราเป็นเหมือนเดิม.

ขอให้เหมือนเดิม

ก่อนจากกัน คืนนั้น สองเรา	แนบชบเนา เคล้ำคลอ พ้อพรอดภิรมย์
หวานล้ำน้ำเธอ เธอให้ซิดชม	ฉันทันกอดแล้วโลมชื่นใจ
จูบแก้มนวลช่วงยวนเข้าครึ่ง	จิตคณึง ถึงวัน รักชานฤทัย

หอม หอม นวลปราง มิจางหายไป.....

.....ถึงห่างแสนไกล จำคิดมั่งใจมิเลือน

ยามรักร้างแวมกัน เพื่อทุกคืนวัน คิดตรึงใจฝันเดือน
มาเจอกัน แล้วอย่าเฉยเชื่อน ฉันทันมาเยี่ยมเยียนอย่างเคย

สุดที่รัก ลืมแล้วหรือไร	โปรดเห็นใจขอให้สมจิตซิดเชย
หวานซึ้งอันใดจงอย่าร้างเลย	ขออย่าเฉยเมย รักเอย ขอให้เหมือนเดิม

เพลงเพลิน

โดย... JIM

สวัสดีครับ นับเป็นครั้งแรกที่ผมได้มีโอกาสมาเสนอความสนุกสนานแก่พวกเรา
ทุก ๆ คน ด้วยเพลงสากลที่กำลังนิยมกันในปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

YOU ONLY LIVE TWICE

- Nancy Sinatra

You only live twice
Or so it seems
One life for yourself
And one for your dreams
You drift through the years
And life seems tame
Till one dream appears
And love is his name
* And love is a stranger
Who'll beckon you on
Don't think of the danger
Or the stranger is gone
This dream is for you
So pay the price
Make one dream come true
You only live twice.

SAND

- Nancy Sinatra

*Young woman share your fire with me
My heart is cold my soul is free
I am a stranger in your land
Wonderin' man call me Sand**

Oh Sand, my fire is very small
It will not warm thy heart at all
But thee may take me by the hand
Hold me, and I'll call thee Sand

(Repeat*)

At night when stars light up the sky
Oh, sir I dream my fire is high
Oh, taste these lips sir, if you can
Wonderin'man I'll call thee Sand
Oh, sir my fire is burning high
If it should stop sir I will die
The shooting star has crossed my mind
Wonderin'man she whispered "Sand"
Young woman share her fire with me
Now warm herself with memory
I was a stranger in her land
Wonderin'man she call me Sand
He was a stranger in my hand
A wonderin'man, she called me Sand.

MASSACHUSETTS

You, I'm going' back to Massachusetts
Something's telling me I must go home
And the lights all went down in
Massachusetts

The day I left her standing on her own
Try to hitch a ride to Sanfrancisco

Gon na do the things I want do
And the lights all went down in
Massachusetts

They brought me back to see my way
with you

Talk about the night in Massachusetts
Speak about the people I have seen
And the lights all went down in
Massachusetts

And Massachusetts is one place
I have seen

I will remember Massachusetts

(5 times)*

LOVE IS BLUE

Blue, blue, my world is blue

Blue is my world now I'm without you

Grey, grey, my rife is grey

Cold is my heart since you went away

Red, red, my eyes are red

Crying for you alone in my bed

Green, green, my jealous heart

I doubted you and now we're apart

* When we met, now the risingsun shone

When love died, now the rainbow's gone

Black, black, the nights I've known

Longing for you, so lost and alone

Gone, gone, the love we knew

Blue is my world, now I'm without
you* (ref*)

Blue, Blue, my world is blue

Blue is my world now I'm without you

พระราชพิธีฉัตรมงคล

● เกษมสันต์ รวมทรัพย์ ม.ศ. ๓

พระมหาเศวตฉัตรเป็นเครื่องราชูปโภค ที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการครองราชสมบัติของพระมหากษัตริย์ตามพระราชประเพณีมาช้านานแล้ว และถือเป็นของคู่บุญบารมีของพระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์เสมอมา

คำว่า ฉัตร ในปทานุกรมแปลว่า “ร่ม” หรือ “กรค” เศวตแปลว่า “ขาว” เพราะฉะนั้นคำว่า “เศวตฉัตร” ก็แปลว่า ฉัตรขาวหรือร่มขาว ใช้เป็นเครื่องประดับยศพระเจ้าแผ่นดินและเจ้านายชั้นสูง และเป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นพระเจ้าแผ่นดินด้วย ดังนั้น เศวตฉัตรจึงเป็นเครื่องราชูปโภคที่สำคัญอย่างยิ่งในการครองราชสมบัติของพระมหากษัตริย์ทั้งปวง

พระราชพิธีฉัตรมงคล คือ วันเฉลิม สมโภชมหาเศวตฉัตร ซึ่งเป็นวันบรมราชาภิเษก นี้เป็นราชประเพณีมาแต่โบราณของพระมหากษัตริย์ไทย ได้ประกอบพิธีต่อเนื่องกันมาจนถึงรัชกาลปัจจุบันนี้

ในรัชกาลปัจจุบัน คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช วันพระราชพิธีฉัตรมงคลตรงกับวันที่ ๕ เดือนพฤษภาคม ทุกปี และทางราชการได้ถือเป็นวันหยุดราชการ ๑ วัน สถานที่ราชการห้างร้านประดับธงทิวและตกแต่งโคมไฟสว่างไสวทั่วประเทศ เป็นที่สวยงามยิ่งนัก เพราะถือว่าเป็นวันสำคัญประจำชาติ เช่นเดียวกับวันสำคัญอื่น ๆ ด้วย และการพระราชพิธีฉัตรมงคลก็ยังดำเนินติดต่อกันมาจนปัจจุบันมิได้ขาด.

“คร่ำครวญที่นั่นหนอคือรอย”

● ล. ราช ...

เรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้แต่งขึ้นเองทั้งหมด ได้เค้าเรื่องมาจากสมุคอนุทินลึกลับ เล่มหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเก็บได้เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว เห็นว่าพอจะลงในวารสารของสาริตได้ เพราะมีคติเตือนใจอยู่บ้าง

เนื่องจากว่าเนื้อความแท้ ๆ นั้นมีน้อย ข้าพเจ้าจึงได้เขียนขึ้นมาอีก ส่วนวนการพูดก็อาจจะติดขัดอยู่มาก เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นนักเขียนอาชีพ หวังว่าพี่ ๆ และน้อง ๆ รวมทั้งเพื่อน ๆ คงจะให้ภัยแก่ข้าพเจ้าผู้เขียนด้วย

ปู่เป็นชื่อของฉัน เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ ตั้งแต่ฉันจำความได้ จนอายุ ๑๔ ปี ฉันคิดว่าฉันเป็นผู้หนึ่งละ ที่มีความสุขมาก การเรียนของฉันก็ดี ใคร ๆ ก็ชมฉันว่าเรียบร้อย เป็นที่รักของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ เพื่อน ๆ และฉันรู้สึกภูมิใจมาก

แต่ความสุขของชีวิตเมื่อยังเยาว์ของฉัน ได้สิ้นสุดลงแล้วเมื่อฉันต้องผจญกับสิ่งหนึ่งซึ่งมีอำนาจเหนือดวงใจของมนุษยชาติ สิ่งนั้นคืออะไร ? ท่านจะได้ทราบเมื่อได้ติดตามเรื่องราวของฉันต่อไป

เริ่มตั้งแต่ฉันได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งในระหว่างปีค.ศ. ๑๙๕๐ ซึ่งจะขอสงวนชื่อของเขาไว้ อายุของเขาที่ราว ๆ ๒๔-๒๕ ปี นิสัยเรียบร้อยขรึม ๆ แต่ก็ไม่ถึงกับขึง และเขาก็ชอบเล่นกับเด็ก ๆ อย่างร่าเริงในบางครั้ง เขาทำงานแล้ว ฐานะก็พอจะเลี้ยงตัวเองไปได้ตลอดรอดฝั่ง เมื่อเราสนิทสนมกันมากขึ้น ฉันจึงได้รู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเขา เขาเคยถูกผู้หญิงหลายใจหักอกมาแล้ว ทำให้เขาปวดร้าวขมขื่นอยู่เป็นเวลานานจึงตัดใจได้ และเขามักจะเล่าชีวิตแห่งความหลังที่แสนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค ขวากหนาม ความทุกข์ระทม ให้ฉันฟังเสมอ ฉันสงสัยและเห็นใจเขามากฉันพยายามจับพิรุณว่า เรื่องที่เขาเล่ามานั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ และเขามาเล่าให้ฉันฟังนั้น เขาต้องการอะไรจากฉันบ้าง และทุกครั้งที่ฉันค้นหาคำตอบที่ดวงตาของเขา ฉันก็ไม่พบแววแห่งความมีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ แฝงอยู่เลย หากแต่ว่ามันมีแววประหลาดที่ฉันไม่เข้าใจ และแสนจะแปลกยากเหลือเกิน จากความเห็นอกเห็นใจ บวกกับความสงสัย ความใกล้ชิดสนิทสนม ได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นความรู้สึกใหม่อีกอย่างหนึ่ง มันคือความรัก

ความรักที่กำลังก่อตัวขึ้นเรื่อย ๆ ในดวงใจของฉันสุดท้ายจะยับยั้งไว้ได้ จนกระทั่งวันหนึ่ง เขาก็บอกว่า รักฉัน และรอฉันได้.....●

ท่านผู้อ่านคะ ฉันทำอะไรไม่ถูกเลย จะพูดก็พูดไม่ออกมันมีทั้งความตกใจ ความสุขและความอายระคนกัน ต่อจากนั้นทุก ๆ ครั้งที่เราใช้เวลาอยู่ด้วยกันตามลำพัง เขาก็จะพูดถึงแต่เรื่องความรัก และจะเฝ้าถามฉันว่า รักเขาหรือไม่ ฉันจึงได้แต่พูด เป็นเชิงให้เขารู้ว่าฉันก็รักเขามาก ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเขารักฉันเลย และอาจจะมากกว่า ด้วยซ้ำ

ในบางครั้งฉันก็นึกเกลียดตัวเอง และคิดว่าตัวเองเลวมาก ที่มีความรักในขณะที่ ยังเป็นนักเรียนอยู่ แต่มันก็ได้เกิดขึ้นแล้ว ยากนักที่จะถอนตัวออกจากมันได้ ท่านผู้อ่านที่เคยประสบกับความรักมาแล้ว ย่อมทราบดีว่ารักคืออะไร

ความรักไม่มีอุปสรรคใด ๆ มาขวางกั้น มันเกิดขึ้นได้กับทุกคน ทุกชั้น ทุกอาชีพ ไม่จำกัด ชาติ ศาสนา วัย และ วุฒิ แม้มันจะไม่ใช่อะไรที่สำคัญที่ทำให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ เพราะ “อดข้าว” สถานการณ์เลวร้ายกว่า “อดรัก” แต่มันก็เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อมนุษยชาติ ความรักสามารถบันดาลให้อะไรเกิดขึ้นได้ มีทั้งความสุข ความทุกข์ การเกิดและการตาย แต่มันก็ไม่พ้นกฎธรรมชาติ ที่ย่อมจะมีปมด้อย ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ที่ความรักไม่สามารถจะบันดาลให้มีขึ้นได้ สิ่งนั้นคือ “พรหมแดน” ไม่มีพรหมแดนสำหรับความรัก จึงไม่เป็นของแปลกอะไรใช่ไหมที่เราจะรักกัน มีหลายคนพูดกันว่า หากนักเรียนเริ่มมีความรักแล้ว ผลการเรียนก็จะเสีย แต่สำหรับฉันนั้น คิดว่าจะไม่ยอมให้การเรียนตกต่ำลงเป็นอันขาด ฉันเคยคิดว่าฉันจะต้องเป็นนางพยาบาลให้ได้ เมื่อโตขึ้น และจะพยายามเพื่อมิให้พ่อแม่เสียใจเพราะฉัน คิดที่ว่า “รักไม่ยุ่ง มุ่งแต่เรียน” จึงถูกตัดออกไปจากอุดมคติของฉัน มันมีคำว่า “ศรัทธารักนั้นหนอคือรอยยิ้ม” เข้ามาแทนที่ในอุดมคติของฉัน

การติดต่อกันของเราก็ดำเนินไปอย่างลับ ๆ เป็นเวลาร่วมปีเศษที่ฉันครองทั้ง “เรียน” และ “รัก” ในชั้นม.ศ. ๓ ฉันได้พยายามอย่างดีที่สุดในการเรียน เพื่ออนาคตอันแจ่มใสและความชื่นชมของพ่อแม่ที่ฉันรักและเคารพ ก่อนสอบไล่ประมาณเกือบเดือน ฉันเห็นเขาเงิบขริมขี้ม เขาผิดคิดว่าแต่ก่อนมาก ในบางครั้งเขาทำท่าว่าจะบอกอะไรกับฉันหลายครั้ง แต่กลับถอนใจและจ้องตาฉันคล้ายจะหาคำตอบอะไรสักอย่าง ฉันถามเขาก็ไม่บอก มันทำให้ฉันรู้สึกน้อยใจมาก แต่หนัก ๆ เข้าเขาก็สารภาพกับฉันว่า เขา

มีพันธะแล้ว ท่านผู้อ่านคะ หากว่าท่านเป็นบ้าง ผู้ที่เป็นสुकที่รักของท่าน บอกกับท่าน เช่นนี้บ้าง ท่านจะมีความรู้สึกเช่นไร สำหรับตัวฉันแล้ว มีทั้งความเสียวแปลบปลาบ และปวดร้าวในทรวงอกคล้ายกับว่าจะขาดใจตายในบัดนั้น เขาพูดว่า ถึงเขาจะมีพันธะแล้ว แต่เขาก็รักฉัน ที่เขาไม่บอกฉันตอนแรกก็เพราะกลัวว่าฉันจะรังเกียจเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาทนไม่ได้ และเขาถามฉันว่า เมื่อรู้เช่นนี้แล้วยังจะมีความรักให้คนที่มิมีพันธะอย่างเขาได้หรือไม่เพราะอำนาจรักเหนือดวงใจ ฉันตอบเขาอย่างยากเย็นว่า ฉันรักเขามาก ถึงแม้ว่าเขามีพันธะแล้วก็ตาม ต่อจากนั้นในสมองของฉันก็ก้องไปด้วยคำว่า "เขามีพันธะ" อยู่ตลอดเวลา และในบางครั้งก็มีคำว่า "ศรัทธารักนั้นหนอกือรอกอย" สับเปลี่ยนกันอยู่เสมอ จนไม่เป็นอันกินอันนอน การเรียนก็เลวลงอย่างรวดเร็ว แม้ว่าฉันจะเฝ้าพยายามอย่างสุดความสามารถแล้วก็ตาม

เหลือเวลาอีก ๔-๕ วันก็จะถึงวันสอบไล่แล้ว ฉันได้ข่มใจดูหนังสือให้มากที่สุด เพื่อจะได้ผ่านชั้นม.ศ. ๓ ด้วยคะแนนที่ดี หลังจากการสอบไล่วันสุดท้ายสิ้นสุดไป ฉันรีบกลับบ้าน ในระหว่างทางนั้นฉันเห็นเขาเดินหน้าไปทางอื่น ทันทีที่ฉันมองไปฉันก็ต้องรีบเดินหน้าไปทางอื่นเหมือนกัน แต่มันเป็นการเดินคนละอย่าง สำหรับฉันเพื่อซ่อนน้ำตาที่กำลังหลั่งออกมาด้วยความปวดร้าวและน้อยใจ จากปากของเพื่อนรัก ทำให้ฉันรู้ว่าเขามีพันธะที่เหนียวแน่นอย่างคั้นไม่หลุดอีกเป็นสองเท่า จึงไม่เป็นการแปลกอะไรเลย ที่เขาแสดงกิริยาเช่นนั้นต่อฉัน การรอกอยของฉันก็คงจะสมชื่อแล้วละ เพราะความหวังมันห่างไกลไปทุกที ๆ จนในที่สุดมันก็ลับตาไป ฉันก็รู้ว่าเขารักฉันมากเพียงไร แต่เขามีความห่วงใยต่อพันธะชั้นที่สองของเขา มันคืออะไรทราบไหมคะ . . . ก็ ลุกโง่งละ

ผู้ให้กำเนิดทุกคน ย่อมรักและห่วงใยเลือกเนื้อเชื้อไขของตนเอง ฉะนั้นเขาจึงพยายามหักห้ามจิตใจทำเป็นไม่สนใจฉัน และคนอย่างฉันก็ไม่ได้เป็นคนเห็นแก่ตัวในค่านของความรัก เพราะมันเป็นรักแท้ที่เสียสละได้แม้กระทั่งชีวิต ฉันจึงพยายามช่วยให้เขาลืมฉันเร็ว ๆ เพื่อจะได้เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีด้วยการตีตัวออกห่างเขา ทั้ง ๆ ที่ฉันแสนจะปวดร้าว แต่เมื่อคิดว่ามันเป็นความสุขของเขา ฉันก็พลอยปลื้มใจไปด้วย แม้ว่ามันจะเป็นความสุขที่ค่าเห็นเหยียบย่ำไปบนความปวดร้าวและน้ำตาของฉัน แต่ที่รักฉันยินดีรับความทุกข์คนเดียวเพื่อเธอ

ฉันขอหลั่งน้ำตาให้กับชีวิตรักที่มีแต่ความซ้ำและน้ำตา

ขอยืมให้กับความสุขของเธอ และการเสียสละของฉัน

“ถ้าแม้ว่าชาติหน้ามีจริง ขอให้ฉันและเธอ ได้ครองรักกันอย่างสขชื่น และ
สมหวังปราศจากอุปสรรคหรือพันระใด ๆ ทั้งสิ้น อย่าได้เหมือนชาตินี้เลย”

ลาก่อน สุกที่รัก ลากจากความปวศร้าว ความชอกช้ำ และน้ำตา
ลาจากการเป็นผู้ที่ค้อยสำหรับความรักที่แสนจะซับซ้อน มันมีทั้งน้ำผึ้งและยาพิษ .
. มันขึ้นต้นด้วยหวานชื่น แต่แล้วก็ลงท้ายด้วยความชอกช้ำ ในที่สุด
ฉันก็ต้องเป็นผู้แพ้เพื่อตัวของเธอ ที่รัก ฉันยังจำคิบทสुकท้ายที่ยังฝังใจ
ฉันอยู่ไม่รู้ลืม “ศรัทธารักนั้นหนอคือรอกอย” และฉันก็ได้รอกอยเธอตลอดมา จน
ในบัดนี้ก็ได้ไปรอกอยเธออยู่แล้ว รอกอยเธออยู่ ณ ที่ ๆ ทุกคนจะต้องไปในที่
สुक

ลาก่อน ความแพ้ และน้ำตา

ป๊อ ผู้อาภัพ

๓๐ ก.พ. ๒๕๑๐

นี่คือเรื่องราวของป๊อผู้หน้าสงสาร ที่ต้องประสบชะตากรรมอย่างปวศร้าว ความ
หวังในการที่จะเรียนต่อ เป็นที่ชื่นชมของพ่อแม่ก็ต้องพังทลายลงกลางคัน เพราะ . . .
ความรัก

หากท่านต้องการมีอนาคตอันแจ่มใสและสมหวัง ก็พยายามอย่าริมีความรักใน
วัยเรียนเหมือน “ป๊อ” ผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น ถ้าท่านเกิดมีความรักในวัยเรียนแล้วก็ไม่
แน่ว่าอาจจะลงเอยในทำนองเดียวกับเรื่องนี้หรือไม่

“คติสำหรับเพื่อน พี่และน้อง ๆ สาธิต ทุกคน”

เป็นนักเรียนหากวิม “ความรัก”

น้อยไปนักอนาคตสดแจ่มใส

แม้ว่ามีรักนั้นมาครองใจ

อย่าให้ถึงหมดศักดิ์ใน “นักเรียน”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน

● โดย... วรวรรณ

พระราชประวัติโดยสังเขป

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๙ แห่งราชวงศ์จักรี ได้พระราชสมภพเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ (ปีเถาะ) เวลา ๐๘.๕๕ ณ มลรัฐแมซซาชูเซต ประเทศสหรัฐอเมริกา ทรงเป็นพระราชโอรส อันดับที่ ๓ ของสมเด็จพระราชบิดา เจ้าฟ้ามหิตลอดุลยเดช กรมหลวงสงขลานครินทร์และสมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ มีพระนามในชั้นเดิมว่า พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภูมิพลอดุลยเดช

ใน พ.ศ. ๒๔๗๑ ได้ตามเสด็จพระราชบิดาเข้ามาประทับในประเทศไทยเป็นครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้ทรงเข้าศึกษาชั้นต้นที่ ร.ร. มาแตร์ เดอี ถนนเพลินจิต พระนคร ต่อมาเสด็จไปประทับ ณ พระตำหนักวัฒนา เมืองโลซาน ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ทรงเข้าศึกษาต่อในประเทศนั้น

เมื่อสมเด็จพระเชษฐาเสด็จนิวัติประเทศไทยก็โดยเสด็จมาด้วย ครั้นสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราชเสด็จสวรรคตด้วยเหตุกระทันหัน จึงเสด็จขึ้นครองราชสมบัติ ณ วันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๙ แล้วทรงไปศึกษาต่อ ณ ประเทศสวิสเซอร์แลนด์อีก และได้เสด็จกลับมาถวายพระเพลิงสมเด็จพระบรมเชษฐาใน พ.ศ. ๒๔๙๓ ต่อมาได้อภิเษกสมรสกับพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ (พระธิดาในกรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถและหม่อมบัว) สมเด็จพระศรีสวรินทราบรมราชเทวีพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้าได้ถวายน้ำมหาสังข์ ณ วัดสระปทุม เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้ทรงจดทะเบียนเยี่ยงสามีภรรยา เลขทะเบียน ๑/๒๔๙๓

วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้ทรงประกอบพิธีบรมราชาภิเษกตามขัตติยราชประเพณี ทรงพระนามตามพระปรมาภิไธยว่า “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหิตลธิเบศร์วรมหาธิบดี จักรีนฤพดินทร์ สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงมีพระราชโอรสและพระราชธิดาขณะนี้ ๔ พระองค์.

เด็กสาธิต

● อ. ประชุมรัตน์

สักว่า เด็กสาธิตตัวนีน้อย
กระจ้อยร่อยน่ารักเป็นหนักหนา
แต่หนูจำขอเตือนยามเคลื่อนคลา
หรือเวลาเดินนั่งระวังระไว
อย่ากระโดดโลดเต้นเช่นวานร
ต้องพรา้สอนบอกเล่าเขลาโฉน
กึ่งตัวอยู่ศาลพระกาพน้อย่างไร
บอกเท่าใดไม่หยุดวิ่งรุกไป

ยามนั่งเรียนเขียนอ่านควรสงบ

ฟังเคารพครูอาจารย์ที่ชานไซ
ฟังอธิบายโต้ถามเนื้อความนัย
อย่าใดลყกกันจนสิ้นไป
ยามผ่านครน้อมเกล้าเรากำนั้บ
ทั้งก่อนรับด้วยยิ้มที่ผ่องใส
มิใช่เอ่ยอ้างโอ้ไว้เว้ไป
- ตามนิสัยชุกชนคนไม่ดี

ยามเมื่อยืนเข้าแถวรับอาหาร

อย่าวิ่งพล่านแทรกแซงแย่งวิถี
รักษาระเบียบวาจาทั้งท่าที
ให้งามคีน่ารักพร้อมพรักครัน
ยามค้มน้ำชาล้างซึ่งมือเท้า
อย่าก้าวร้าวราวตลงตรงหน้าฉาน
จะถูกท่านครุบาเหล่าอาจารย์
ที่เดินผ่านพอดีที่ตรงเรา

เสร็จจรุระค้มน้ำช่วยกันเก็บ

เอาจอกเหน็บหรือวางหว่างที่เขา
ให้ดูงามเป็นที่อย่างที่เรา
จะหยิบเอาตอนแรกออกแจกกัน

ลงบันไดขึ้นบันไดในที่ชั้น

อย่าหันหันต้อยชกตกลงชั้น
เดี่ยวพลาคท่าก้ดั่งตกลงมาพลัน
ทั้งเขี้ยวฟันจะทรอหนอหนูเอย.

สิ่งที่น่ารู้

● ท. ทิพยาคล

สัตว์โลกที่น่าทึ่ง

แมลงข่างก่อสร้าง

แมลงชนิดนี้คือตัวต่อนั่นเอง ตัวต่อเหล่านี้ทำงานเก่ง ก่อนจะสร้างรัง พวกมันจะเลือกกิ่งไม้ได้ตามที่ต้องการ แล้วชนิดนกอื่นเล็ก ๆ มาทำเป็นรังขึ้นรอบ ๆ กิ่งไม้นั้น มันจะแบ่งรังเป็นห้อง ๆ โดยมีทางเข้าได้โดยรอบ

นกอีกล้า

นกชนิดนี้รูปร่างคล้ายไก่ มีอาศัยอยู่ในนิวซีแลนด์ นกอีกล้าชอบเดินหาอาหารกินตามพื้นดิน ไม่ค่อยชอบใช้ปีกบินเลย นาน ๆ เข้าปีกนกอีกล้าก็เล็กลง ไม่แข็งแรงพอที่จะบินได้ ปัจจุบันนกชนิดนี้บินไม่ได้แล้ว

กวางมูส

กวางมูสคือกวางชนิดหนึ่ง รูปร่างใหญ่ ถ้าตัวผู้โตเต็มที่จะมีน้ำหนักครึ่งตัน ขาวาวของมัน ช่วยให้มันเดินลุยน้ำหาพืชกินในน้ำได้ง่ายสบาย ส่วนคอยาวก็ใช้ประโยชน์ได้คือ ใช้ในการกินใบไม้ที่อยู่สูง ๆ

เกเรนุก

เป็นสัตว์สูงโย่งรูปร่างแปลก มีในเอธิโอเปีย โซมาลีแลนด์ และเคนยา เป็นสัตว์ประเภทขยาว คอยาว คล้ายละมั่ง บางทีคนก็เรียกว่า “บิชเฟลมิ่ง” กินใบไม้เป็นอาหาร สามารถกินใบไม้ที่อยู่สูงถึง ๗ ฟุต เป็นสัตว์ที่อยู่ได้ในที่กันดารน้ำ

นกเดพานูการ์

ที่ได้ชื่อเช่นนี้เพราะนกเหล่านี้ ดูคล้ายเสมือนสมัยก่อนที่เอาปากกาขนนกไว้ที่หู นกชนิดนี้ เป็นนกประเภทเดียวกับอินทรี และเหยี่ยว แต่มันชอบกินแมลง ไข่ของสัตว์อื่น และสัตว์ตัวเล็ก ๆ เป็นอาหาร ชอบล่างูมาก จนได้ชื่อว่า เป็นนกกล่างู

สมเสร็จ

เป็นสัตว์ที่ชอบอยู่ในประเทศพม่า ไทย มาเลเซีย และเกาะสุมาตรา ชอบออกหากินเวลากลางคืน ใช้จอยสั้น ๆ หาใบไม้ หน่อไม้เป็นอาหาร ชอบน้ำ วัยน้ำแก่ง คำน้ำแก่ง ลูกสมเสร็จเวลาเกิดออกมา และยังมีเล็ก ๆ มีจุด และเป็นเส้น ๆ ลาย ๆ ตามตัว แต่พออายุได้ ๑๐ เดือน จะค่อย ๆ จางหายไป

บุคคลที่น่าสนใจ

ชิตคังบูล

คุณทั้งหลายคงเคยดูหนังประเภทหนังตะวันตก และคงจะเคยได้ยินชื่อ ชิตคังบูล ชิตคังบูล เป็นหัวหน้าอินเดียนแดงเผ่าชือส ซึ่งเป็นเผ่าใหญ่เผ่าหนึ่งในสหรัฐอเมริกา สมัยเมื่อ ๑๐๐ ปีเศษมาแล้ว อินเดียนแดง เผ่าชือสเป็นนักรบ ชิตคังบูลเป็นหัวหน้าที่เข้มแข็ง เผ่านี้จึงมีอำนาจมาก ตอนแรก ๆ พวกนี้ก็อยู่สุขสบายดี จนกระทั่งมาพบทองในที่ของเผ่าชือส ชาวผิวขาวเลยบุกกรุกไปขุดทอง และจับได้อินเดียนแดง เมื่อการต่อสู้เกิดขึ้น ทางรัฐบาลจึงส่งทหารไประงับเหตุใน ค.ศ. ๑๘๗๖ แต่เหตุการณ์ยังไม่เรียบร้อย ต่อมานายพล ยอร์จ กัสเตอร์ ถูก วอ อีเกิ้ล ลูกน้องชิตคังบูลฆ่าตาย ชิตคังบูลกลัวพวกทหารจะล้างแค้น เลยพาพวกหลบหนีเข้าไปในเขตคานาดา แต่ต่อมา ย้อนกลับมาสู้กับรัฐบาลอีก ใน ค.ศ. ๑๘๙๐ และในที่สุดก็ถูกทหารรัฐบาลฆ่าตาย

นโปเลียน โบนาปาร์ต

นโปเลียนเกิดที่เมือง อัจักซิโอ บนเกาะคอร์ซิกา เมื่อ ค.ศ. ๑๗๖๙ ได้รับความศึกษาในฝรั่งเศส และเข้ารับราชการในกองทัพฝรั่งเศส เมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๕ ท่านเป็นคนทะเยอทะยาน แต่ทหารรักมาก เพราะทุกครั้งที่ทหารสู้อย่างทรหด ท่านร่วมสู้อย่างทรหดด้วย เพราะเหตุนี้ท่านจึงสามารถไต่เต้าจากนายสิบ จนถึงนายพล และในที่สุดท่านจึงสามารถเป็นใหญ่ที่สุดในจักรพรรดิของฝรั่งเศสสามารถพิชิตประเทศข้างเคียงไว้ในอำนาจบางประเทศ ต่อมายกทัพไปตีรัสเซียได้พ่ายแพ้ และถอยทัพจากกรุงมอสโคว์ ใน ค.ศ. ๑๘๑๐ หลังจากนั้นก็ถูกเนรเทศไปยังเกาะเอลบา ต่อมาได้เสด็จมากู้อำนาจอีก หลังจากพ่ายแพ้อังกฤษในสงคราม วอเตอร์ลู พระองค์ก็ถูกส่งไปจำขังยังเกาะ เซนต์ เฮเลน่า และสิ้นพระชนม์ ณ ที่นั้น ใน ค.ศ. ๑๘๒๑

ศรีศบาส คิปปลิง

เขาเกิดที่บอมเบย์ ในอินเดีย เมื่อ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๘๖๕ คิปปลิงเป็นเด็กอังกฤษที่เกิดในต่างแดน บิดาของเขาเป็นอาจารย์สอนศิลปะ ภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการพิพิธภัณฑที่เมืองลเซอร์ ในวัยเด็กเขาและน้องสาวอยู่ในความดูแลของพี่เลี้ยงชาวพื้นเมือง และนิทานที่พี่เลี้ยงพื้นเมืองได้เล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ซึ่งอยู่ในความทรงจำของเขา อันเป็นประโยชน์ในการเขียนหนังสือของเขาในวัยเติบโตเป็นอย่างดี อย่างเรื่อง เมอา คี ซีร์ชาน และสุนัขป่า เป็นต้น

คิปปลิง ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๕ รวมอายุได้ ๗๒ ปี ศพของเขาฝังอยู่ที่ โบสถ์เวสต์มินสเตอร์ ■

คำทำนายฝัน

อมรศักดิ์ นนทวงศ์.....ป. ๗

- รู้สึกปวดร้าวร่างกาย	แปลว่า	จะเกิดความยุ่งยากทางการงานและความรัก
- ได้รับความสำเร็จตามที่มุ่งหวัง	แปลว่า	ให้ระวังจะถูกคนหลอกหลวง
- ใต้ของมีค่า	แปลว่า	ควรระวังจัดการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยลงเสีย
- พันคติความใด ๆ ก็ตาม	แปลว่า	จะพบมิตรเทียม
- เห็นนักเล่นกายกรรม	แปลว่า	จะมีการผจญภัยใหม่ ๆ ที่น่าตื่นเต้น
- มีที่ดินกว้างขวางไพศาล	แปลว่า	จะเกิดความยากจนคั่นแค้น
- บวกลเลข	แปลว่า	จะเสียอะไรบางอย่าง
- ยกย่องผู้อื่น	แปลว่า	จะได้ข่าวดี
- เลิกการประชุมที่เรามีส่วนร่วม	แปลว่า	ให้ระวังของกินให้ดี
- ผจญภัยต่าง ๆ	แปลว่า	ควรระวังการคบหาคนแปลกหน้า

เดินตามรอยผู้ใหญ่หมาไม่กัด

ถ้าเขาตึงเราต้องหย่อมค้อยผ่อนเบา

ไปพูดขัดเขาทำไมตามใจเขา

นักเลงเก่าเขาไม่หาญราญนักเลง

“อิศริญาณภามิต”

เรื่องนี้ใครเล่าจะรู้ได้

● แจ่มจิตร

๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๑ วันนี้เป็นวันที่เหตุการณ์ร้าย อันเกิดจากภัยฝ่ายแดง คุกคามรอบ ๆ หมู่บ้านทุ่งช้าง จังหวัดน่านได้เงียบหาย และเลื่อนไปจากความทรงจำของคนไทย ๓๐ ล้านคนแล้ว แต่ที่จะให้หมดสิ้นต่อจริง ๆ นั้น อย่าฟังปรารภ

ร.ต.ต. พงษ์เทพ เทพพิทักษ์ มือปราบร่างสมาร์ท ยังคงปฏิบัติภารกิจอยู่ที่นั่นอีกต่อไป ถึงแม้ว่ามันจะนานถึง ๖ เดือนแล้ว เขาก็ยังไม่มีแววเลยว่า จะมีคำสั่งกลับเข้ากรมเมื่อไร หรือแม้แต่จะมีคำสั่งให้ย้ายไปไหน เขาก็ยังไม่ได้ข่าว ๖ เดือนเต็ม ๆ มันนานพอสำหรับ ร.ต.ต. หนุ่มอย่างพงษ์เทพ ที่จะม้คหัวใจของหญิงสาวในหมู่บ้านนั้นสักคนหนึ่งได้ อย่างว่าแต่คนหนึ่งเลย ท่อให้สักร้อยคนก็ยังไม่ไหวถ้าเขาพอใจ

“กินนี้ผู้หมวดรักษาการที่น้อยอย่างเดิมหรือคะ?”

“ครับ ผมอยากจะอยู่ที่นี้ทุกคืนเชียวนะครับ ถ้ามีนั้นทียาคนสวยอยู่ที่นี้ด้วย” หล่อนก้มหน้าบิดใบไม้ที่ถือติดมืออยู่ จนแทบจะแหลกเป็นจุลไป พร้อมกับวงพักตร์รูปไข่ของหล่อนเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ ๆ ออกมาแข่งกับแสงตะวัน ซึ่งกำลังจะลับทิวไม้ไป รวากับว่า หล่อนจะเย้ยให้ตะวันได้อายก็ปานนั้น

บั้ง....บั้ง....

ร.ต.ต. พงษ์เทพ รวบนั้นทียาล้มตัวลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว รวากับได้รับคำบัญชาจากมัจจุราช

“สำรวจทุกคน.....ยิง”

เสียงปืนคำรามดังสนั่นสนับ่า ชาวบ้านแถบนั้นรู้ดีว่า กำลังเกิดอะไรขึ้น และทุกครั้งที่เกิดปรากฏการณ์เช่นนั้น ฝ่ายแดงมักจะเป็นฝ่ายปราชัยทุกครั้งไป แต่คราวนี้ ร.ต.ต. พงษ์เทพ ถูกจุ่มใจโดยไม่รู้ตัว และกำลังเจ้าหน้าที่ก็มีเพียงหมวดเดียว ฝ่ายแดงสาครกระสุนออกมาบีบคั้นกำลังสำรวจทุกค่าน เราจึงรีบส่งวิทยุติดต่อขอกำลังสนับสนุนที่ใกล้ที่สุดอย่างรวดเร็ว

เช้าวันรุ่งขึ้น ผู้หมวดมือปราบ รู้สึกตัวและเสียวแปลบที่ชายโครงค้ำซ้าย ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่นันทิยา ซึ่งติดตามมาเฝ้าพยาบาลดูแลอยู่ทุกระยะ รีบกดตัวเขาลงพร้อมกับพูดว่า

“หมวดอย่าเพิ่งลุกขึ้นเลยคะ หมอสั่งไม่ให้ลุกนะคะ”

ร.ต.ท. พงษ์เทพ งงเหมือนถูกจับหมุนตัวสักพันรอบต่อหน้าที่

“ผมเป็นอะไรไปหรือครับ?”

“โถ หมวดคะ เมื่อก็นั่นนี่เกือบจะช็อคตาย”

“ที่รัก เป็นอะไรไปล่ะครับ?”

“ก็หมวดไม่ตัวรู้เลยหรือคะ? หมวดดูกระเบิกของไอ้พวกก่อการร้ายเมื่อก็นั้นไงล่ะคะ แล้วนั่นก็ตามหมวดมาที่โรงพยาบาลนี่แหละคะ”

“ผมชอบใจมาก มาก นั่นช่างดีต่อผมเหลือเกิน”

“หมวดจะยอนันมากเกินไปแล้วล่ะคะ”

“ผมไม่ยอใครหรอกครับ นอกจากนั้นคนสวยของผมคนเดียว”

สามวันผ่านไป...อาการของหมวดพงษ์เทพดีขึ้นอย่างประหลาด อาจเป็นเพราะ นันทิยาเฝ้าพยาบาลเขาเป็นอย่างดีก็ได้ แต่ส่วนหวังลึกของหัวใจนั้น นันตี ใครจะรู้ได้ นอกจากตัวของหล่อนเท่านั้นแหละที่จะบอกได้ นันทิยาได้มอบกายและใจไว้แก่พงษ์เทพ จนหมดสิ้นแล้ว ความรักของหล่อนที่มีต่อพงษ์เทพช่างบริสุทธิ์สุดผ่อง น่ารักน่าทูลถนอม และมีค่าเหนือสิ่งใดในโลก ที่จะเอามาเปรียบได้ ก่อนนอนทุกคืน หล่อนสวมคมนตรีภาวนาขอให้พงษ์เทพหายโดยเร็วที่สุด และซื่อสัตย์มั่นคงต่อหล่อนเท่านั้น

“หมวดคะ....เย็นนี้ นั้น สั่งอาหารพิเศษ หมอบอกว่าอีก ๒-๓ วันหมวดก็จะหายดีแล้ว นันตีใจจ้งเลย”

“นันตีใจ แต่ผมกลับเสียใจ”

“อ๊ะ! ทำไมล่ะคะ?”

“ก็...ถ้าผมหายดีแล้ว นั้นคนสวยก็จะจากผมไปนะซีครับ”

หล่อนหยิกแขนเป็นเชิงประชด พร้อมกับพูดว่า

“หมวดมักปากหวานอย่างนี้ กับผู้หญิงทุกคนหรือคะ?”

ก่อนที่เขาจะกล่าวอะไรต่อไป หล่อนก็รู้ว่าตกไปอยู่ในวงแขนของเขาเสียแล้ว
แสงแดดที่แผดกล้าได้อ่อนตัวลงมากแล้ว ลมพัดมาอย่างแผ่วเบา เหมือนกับจะช่วยลูบไล้
ให้คนทั้งสองดื่มคำในความรัก ให้ลึกลงไป ๆ ๆ จน.....

“หมวกคะ เย็นมากแล้ว ท่านข้าวเถอะนะคะ”

“ไม่ละครับ ผมไม่หิวเลย”

ทันใดนั้นเอง ม่านประตูถูกเปิดออก อีกสองร่างได้ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู ทั้ง
สองร่างนั้นอยากจะถอยกลับไปทางเก่า แต่ไม่ทราบเพราะมนต์สะกดของหลวงพ่อดี
ทำให้สองร่างนั้นหยุดกึกอยู่ที่นั่น เหมือนถูกขังแม่เหล็กโลกดูดเอาไว้

“อะ...อ้อ ศรีสมรครับ”

“คะ ลูกแดงบ่นคิดถึงแต่พี่ ศรีเพ็งได้รับโทรเลขจากผู้กองเขตดไทยเมื่อเช้านี้
เอง จึงทราบว่าพี่อยู่ที่โรงพยาบาลนี้ ศรีกริบมาถึงนี่จนค่า”

“พี่เป็นอย่างไบบ้างคะ?”

“พี่เกือบหายแล้ว หมอบอกอีก ๒-๓ วันพี่ก็จะปกติดี”

พงษ์เทพอุ้มลูกแดงขึ้นมาจูบด้วยความคิดถึง พร้อมกับพูดว่า

“ศรี เธอควรจะรู้จักกับนันทิยาเขา นันทิยาเขาดีต่อพี่จริง ๆ”

นันทิยาพยายามรวบรวมกำลังทั้งหมดที่มีอยู่รีบกระพุ่มมือไหว้ ผู้มีนามว่าศรีสมร
ด้วยควมขากลับมายัง หล่อนกลับความรู้สึกอย่างแรงกล้า แต่เจ้าตาทั้งสองของหล่อน
ก็อดที่จะมีน้ำใส ๆ เอ่อไหลออกมาท่วมท้นมิได้ หล่อนอยากจะร้องไห้ ร้องให้ให้มันสิ้นใจ
หล่อนหุ้อตาลายไปหมด ใจสั่นระริกจนเจียนจะขาดใจ หล่อนไม่สามารถจะทราบอีก
ต่อไปแล้วว่า หมวกสุดที่รักของหล่อนและศรีสมร พร้อมกับลูกแดงของเขาจะทำอะไร
จะพูดอะไร หล่อนรู้สึกตัวอยู่แต่เพียงว่า หล่อนจะต้องรีบออกไปรีบออกไปจากห้อง
พยาบาลนี้ให้เร็วที่สุด และไกลที่สุด หล่อนอยากจะฝากคำอำลาหมวคราวสมาร์ทของ
หล่อนเป็นครั้งสุดท้าย แต่แล้ว เสียงของหล่อนไม่รู้ว่าหายไปไหนหมด มันได้แต่คงอยู่
แค่ลำคอของหล่อนเท่านั้น มีแต่สายตาอันพร่าพรายของหล่อนเท่านั้น ที่เป็นสัญลักษณ์
แทนคำอำลาของหล่อน

คืนนั้น หมวกพงษ์เทพ หลับไปเมื่อไรไม่มีใครรู้ได้ แม้แต่ตัวเขาเอง

“นั่น... โธ่... นั่น... นั่นเป็นอะไรไปนั่น”

ศรีสะตุงตกใจตื่น วิ่งพรวกเข้ามาในห้องของหมวดพงษ์เทพ

“พี่... พี่เป็นอะไรไปคะ ?”

พร้อมกับเขย่าร่างหมวด หมวดพงษ์เทพพลิกตัวถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เออ... ศรี เวลาเท่าไรแล้วนี่”

“ก็สามกว่านิตเดียวเท่านั้นแหละพี่ พี่เป็นอะไรไปคะ ?”

“เออ... นั่นจะเป็นอย่างไรบ้างไม่รู้ซี ?”

“นั่นที่ไหนคะ ?”

“ก็นันทิยาที่เผ้าพยาบาลพี่อย่างไรละ หล่อนจากเราไปเมื่อเย็นนี้ก็ค่ำมากแล้ว
บ้านริกก็อยู่ไกล ทางก็แสนจะเปลี่ยว”

“แล้วทำไมล่ะคะ ?”

“พี่ฝัน... ฝันไม่ดีเลย พี่กลัวใจจัง”

“พี่ฝันยังงัยคะ ?”

“พี่ฝันว่า นันกลับมามีเสื้อผ้าของหล่อนขาดวินเกือบทั้งตัว”

หมวดถอนหายใจอีกเฮือกใหญ่อย่างอึดอัดใจ

“แล้วเป็นยังงัยอีกล่ะคะ ?”

“นั่นของพี่ นอกจากเสื้อผ้าจะขาดหมดแล้ว ร่างของหล่อนยังเปื้อนเลือดแดง
ไปทั่วตัว พี่ใจไม่ดีเลย ศรีอยู่ที่นี่นะ พี่จะออกไปดูนั่นซี”

“พี่... พี่ไม่สบายมากนะ”

ศรีสมรพยายามใช้กำลัง ช่วยกับเวรรักษาการณ์ จุดให้เขาอยู่ พร้อมกับให้เหตุผลที่จะ
ไม่ให้เขาออกไปข้างนอก

“ถ้าหมวดจะไปจริง ๆ ละก็ พี่รุ่งนี้เข้ามออาจอนุญาตให้ไปก็ได้”

หมวดพงษ์เทพค่อย ๆ สงบสติอารมณ์ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เขาก็ไม่อาจข่มตาให้หลับต่อ
ไปได้ เขาคงนั่งอยู่ในห้องนั้นจนกระทั่งสว่าง

เช้าวันนั้น คนส่งหนังสือพิมพ์ส่งแต่เช้ากว่าปกติ พงษ์เทพรีบหยิบขึ้นมาอ่าน เหมือนกับคนกระหายที่ได้พบน้ำ ทันทีที่เขาพบกับพาคั้วชื่อว่า

“สาวสวยรถทับคัมกลางถนน”

ผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์วันนั้น ต่างก็วิพากษ์วิจารณ์ไปต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่า โชเฟอร์ตื่นผี บ้างก็ว่าขับอย่างประมาท บ้างก็ว่าขับรถเร็วเกินไป บ้างก็หันไปโทษ การจราจรในเมืองว่า การจราจรที่นี่ไม่เอาไหนเลย สุดท้ายประชาชนเดินถนนจะสาปแช่งกันไปต่าง ๆ นานา แต่ใครเล่าจะรู้ได้ว่า นันทิยาถูกรถทับตายครั้งนี้เพราะอะไร ร.ต.ต. พงษ์เทพ เทพพิทักษ์ ร่วงสมาร์ทของหล่อนแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นแหละที่จะรู้ได้.

กราบขอขอบคุณ

- ท่านผู้อำนวยการ และ อาจารย์สาคร สาริमान ที่ได้กรุณาให้คำขวัญแก่วารสาร
- อาจารย์บุญมี เสริมทรัพย์ อาจารย์ประชุมรัตน์ สุตตเขตต์ อาจารย์ศิริวรรณ กุณฑลวรรณ อาจารย์ยุพา วัฒนะศิริ ที่ได้กรุณาให้เรื่องลงในวารสาร
- อาจารย์อุคมสิน ศุโรวาท อาจารย์พิณลภา ทวีพฤกษ์สกุล คุณอารีรัตน์ เสริมเกษม ที่กรุณาช่วยอนุเคราะห์เรื่องการพิมพ์

ขอบคุณ

- ทุกท่านที่ได้กรุณามอบเรื่องให้ลงในวารสาร
- เจ้าของบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ ที่ให้ความอนุเคราะห์โดยการลงโฆษณา
- ผู้จัดการ และพนักงานของหัตถโกศลการพิมพ์ทุกคน ที่ช่วยให้หนังสือออกมาเป็นรูปเล่มอย่างดี.

สิ่งประหลาดมหัศจรรย์

โดย..... เศรษฐี

เมืองคนนิ้วอก

หมู่บ้านชื่อ “เซอเวร่า เดอบุราโก” ในกรุงแมตริค นครหลวงของสเปน เป็นหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยคนนิ้วอกทั้งนิ้วมือนิ้วเท้า บางคนมีรวมกันถึง ๒๘ นิ้ว

เมืองการพนัน

คือเมืองมอนติคาโล ของประเทศโมนาโก เปิดครั้งแรก ค.ศ. ๑๘๕๐ เป็นที่กินเล่นสนุกถึง ๖ ชั้น ปัจจุบันเป็นของ อริสโตเติล โซเกรตีส โอนาซิส สัญชาติเดิมเป็นกรีก

นาฬิกาที่ใหญ่ที่สุดในโลก

คือนาฬิกา บิกเบน อยู่ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ หน้าปัทม์กว้าง ๒๓ ฟุต ตัวเลขบอกเวลายาว ๒๔ นิ้ว ระฆังตีบอกเวลาหนัก ๑๔ ตัน ตั้งอยู่บนหอสูงจากพื้น ๑๘๐ ฟุต มีบันไดขึ้นไป ๒๙๓ ชั้น

ทางรถไฟที่ต้องผ่านอุโมงค์มากที่สุด

คือทางรถไฟของประเทศเปรู อเมริกาใต้ ยาว ๒๒๐ ก.ม. แต่ต้องเจาะอุโมงค์ถึง ๖๕ อุโมงค์ ต้องสร้างสะพานข้ามเขา ๖๗ สะพาน สูงจากพื้นดิน ๔,๗๐๐ ม.

ต้นไม้กินคน

คือต้นฮาดีโนลิตา ในเกาะมาดากัสกา มนุษย์และสัตว์ที่ผ่านเข้าไปใกล้ จะถูกรักตายภายใน ๕ นาที เป็นต้นไม้มีพิษ ภายใต้อันจะมีกระดูกอยู่เกลื่อนกลาด

ก๊าซหัวเราะ

คือก๊าซ ไนโตรัสออกไซด์ ใช้ในการถอนฟัน

พินทาบะหอนศักดิ์สิทธิ์

อยู่ที่เมืองเม็กกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เป็นหินสีเหลี่ยมสูงใหญ่ สีดำ จารึก
คำภีร์กุระอาน มีประไรยกพันกันโดยรอบ กล่าวกันว่าแต่เดิมหินก้อนนี้มีสีขาว บริสุทธิ์
ตกจากสวรรค์ มาตั้งอยู่ ณ ที่นั้น ภายหลังมีคนใจชั่วไปแตะต้อง เลยทำให้กลายเป็น
สีดำ ชาวอิสลามทั่วโลก นับถือว่าเป็นหินอันศักดิ์สิทธิ์ จาริกไปแสวงบุญและจูบหิน
กาบะห์ ๑ ครั้งเป็นอย่างน้อยในชีวิต

ท่านทราบไหม ?

พัชราวุธ วงษ์เพชร.....ป. ๕

- ใช้น้ำมีผสมอยู่ ๒ ใน ๓ และแข็งตัวที่ ๒๘ องศาใต้จุดศูนย์
- ปลาโลมาไม่ใช่สัตว์จำพวกปลา เป็นสัตว์เลือดอุ่น (ปลาเป็นสัตว์เลือดเย็น)
- แมลงวันมีตา ๘,๐๐๐ ดวง
- น.ท. จอห์น เอช. เกลนนี เป็นนักบินอวกาศคนแรกของอเมริกา นักอวกาศ
คนแรกของโลกคือ พ.อ. ยูริ กาการิน
- หลวงสารานุกรมประพันธ์ เป็นผู้แต่ง เพลงชาติของไทย
- ประเทศซาอุดีอาระเบียรวยที่สุดในโลก เพราะได้พสุธามีแต่น้ำมัน ชุกกันเท่าไร
ไม่รู้จักหมด รถของมหाराชาหุ้มทองคำขาวแทนโครเมียม ราษฎรไม่ต้องเสีย
ภาษี
- ทุกส่วนสัคของข้างเคียบโตขึ้นได้นอกจากตา
- ปลากก (Catfish) ในแอฟริกา เวลากำลังหนุ่มมันว่ายน้ำอย่างปลาธรรมดา พอเลย
จากหนุ่ม มันจะว่ายน้ำหงายท้องไปตลอด.

“รู้สิ่งใดไม่รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” ส่วนทรู

อีไรชูปชิบ

เอ้า.....เฮ.....วัง.....กา..... เล่...เข้า...มา..... เล่...เข้า...มา.....
สวัสดีเพื่อนนักเรียน - ผู้อ่านที่รักทุก ๆ ท่าน ก่อนอื่นขอ.....ชโย...โห้...ฮั่ว.....
แต่วารสารสาริตของเราที่สำเร็จลุล่วงมาด้วยดี ถ้าผิดพลาดไปก็ขออภัยด้วย เพราะ
เล่มนี้เป็นครั้งแรกในบั้น ถ้าผิดพลาดไปก็ขออภัยด้วยและทางคณะผู้จัดทำขอกราบ
ขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ให้ความร่วมมือและต้อนรับวารสารเป็นอย่างดี จึงขอขอบ
พระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย.....

.....ท่านคงจะทราบแล้วว่าประธานบั้น ได้แก่ ทิพรศน์ วีระบุล เมื่อครั้ง
ดำรงตำแหน่งใหม่ ๆ เล่นเอาเจ้าตัวอ้อมยิ้มแก้มตุ๋งไปเลยเชียวนะ ในขณะที่ผู้อื่นกำลัง ?
..... นึก ๆ ก็แปลกใจ ก็โยเล่า คุณไอศูรย์ ปาลวัฒน์ เจียบขริมเสียวจริง ๆ ยังไม่เห็น
แยกเขี้ยว แสยะยิ้มเลยสักที ระวังนะจะแก่เร็ว เจียวจะหาว่าไม่เตือน..... ฮ่า...ฮ่า...
สวัสดีคุณเศรษฐีนี้เป็นเสียงทักของเพื่อน ๆ ที่ทัก คุณนิภาวรรณ ชื่นโกมล และ คุณ
รัชนี พิระพงษ์ เล่นเอาคุณทั้งสองต้องยิ้ม แชะ ๆ หัวคิ๊ เอ เพราะเหตุใดๆ ลอง ๆ
ถามคุณทั้งสองดู..... คุณณลินี พูนไชย กำลังฮิทการเล่นกลด้วยไม้อยู่ ขอชูปชิบว่า
ถ้าใครมีดี ๆ มาแบ่งมั่งซี..... บั้นน้อง ป. ๕ น่ารักทุกคนเลย แต่ คุณเกรียงไกร
ทำไมถึงแก่นจัง ระวังนะ..... ตั้งแต่เพลง “ขอให้เหมือนเดิม” ฮิทเห็น คุณประภัสสร
(ห่อนาค) ฮัมเพลงนี้อยู่ตลอดเวลาเลยนะ ก็เช่นเดียวกับ คุณบุญส่ง ก็มีก็จะฮัมเพลงนี้
อยู่เรื่อย ๆ เหมือนกัน..... เห็น คุณปรานี รวยทรัพย์ ชอบหอบหนังสือการ์ตูนเป็น
บีก ๆ คงอ่านเพลิน แหม ช่างขยันจังหวังว่าคงจะไม่แย่งตำแหน่งที่ ๑ ของ คุณภาณุ
สังขวร ไปนะ..... คุณเนรมิตร ทนทุสวัสดิ์ คุณควรวะวังไว้บ้าง ระวังบารมดีให้
ดี ๆ เพื่อน ๆ บ่นกันว่าเดี๋ยวนี้สติ ซาตังค์ เป็นอย่างไร ไม่ค่อยจะเต็มบาทเอาเสียเลย แต่
เอ... หรือเกินบาทไปก็ไม่ทราบ ระวังจะต้องไปพักผ่อนที่ปากคลองสานไม่รู้ตัว.....
ตอนนี้เห็น คุณเรณูวดี กำลังฟิตใหญ่ คงเตรียมจะไปนอกกระมัง..... จอมไววาย
แห่ง ม.ศ. ๓ ก็คงจะได้แก่ อนุ เป็นแน่แท้ เพราะอะไรเอ่ย ลองแอบถามเพื่อนของเขา

คุณ..... ปีนี้น้ำก็ไม่มากสักหน่อย แต่ทำใหม่หนอ คุณกรงรัตน์ คุณอังสนา จึงได้นั่ง
กระโปรงหนีน้ำก็ไม่รู้..... นั้น-แน่ เมื่อวันไหนเอ๋ยที่คุณอนุ รัชนี นิภาวรรณ ไป
รับประทานสารพัดที่บ้าน คุณภริมา ฉายโฉมศรี เล่นเอาต้องจอกควเข้าห้องเล็กกัน
เขียนแถวเป็นแนว โธ่เอ๋ย อนิจจัง..... จริงใหม่ คุณชูเกียรติ อนิจจังไม่เที่ยง อนิจจัง
..... คุณศิลปชัย รู้ตัวหรือเปล่านั้นองๆ ชมเปาะไปเลยว่าลีลาการพูดของคุณ แจ้ว
ไม่เลว คุณสิริวรรณ อาจารย์บอกให้ลดความอ้วน แต่เห็นบ่นอุบอุบว่าเหนื่อยจัง.....
จอมทั้งจอมโต (ตา) ไม่มีใครเกิน คุณอภิชาติ จันงาม คนเสียงดังของ ป. ๖ ไปได้
..... คุณวรรษัย มักจะบ่นว่า ทำไมวันเสาร์ คุณอมรรัตน์ ต้องมาซ้อมบึงปองให้เด็กๆ
เรื่อย นั้นเมื่อครั้งก่อน แต่เดี๋ยวนี้ คุณวรรษัย ฝากอะไรไว้กับ คุณอมรรัตน์ ไม่ทราบ
เห็นเดินตามจังเลย..... คุณณรงค์ แม่เตี้ย คุณพรรษัย น้อยพันธ์ ทำไมนะคุณถึง
ไม่ลองปรึกษาเรื่องโภชนาการกับ คุณธีรพล เสียบ้างเล่า เป็นกึ่งแห่งอยู่อย่างนี้ไม่หล่อ
แน่..... คุณสุรีย์ คุณโอ้ ถ้าแก่นน้อยกว่านี้สักหน่อยก็จะน่ารักไม่น้อยเลยจริงๆ พับผ่า
ชี..... แน่ะ เสียงใคร ข้อสำคัญขอยืนยัน นอนยัน นังยัน ได้เลยว่า เสียงใครอีกเล่าที่
จะเทียมเสียงพ้อจฉราของเราได้ ขนาดอยู่หน้าโรงเรียนยังได้ยินเลย..... ตอนนี้งำลัง
มีการแข่งขันกีฬาสาธิตอยู่ ก็เท่าที่มีการแข่งขันมา ก็ได้มีน้องๆ ไปช่วยเชียร์ให้กำลังใจ
จึงทำให้นักกีฬามีกำลังใจมาก และเล่นได้ดี นักกีฬาทุกคนต่างก็มีใจเป็นนักกีฬามาก
แพ้กั้มชนะกั้มตีเหลือเกิน..... การกีฬาเทอมต้นครั้งสุดท้ายเป็นการแข่งขันแฮนด์บอล
ทั้งชายและหญิงท่ามกลางสายฝน และสนามเปรียบประดุจเหมือนทะเลโคลน แต่นัก
กีฬาทั้งหญิงชายก็เล่นได้ดีมาก และเรียกเสียงเฮฮาได้ดีทีเดียว นักกีฬาทุกคนต่างก็เสีย
สละ โดยการลงไปคลุกโคลนเล่นกัน โดยมีผู้ชมมาเชียร์มากเสียด้วย เรียกว่าเป็นการ
ฉลองกีฬาสาธิต ที่จะปิดการกีฬาในเทอมต้น เพื่อให้ทุกคนสนุกสนาน เป็นฉลอง
ที่ครึกครื้นดีไม่หยอก..... ขอให้การแข่งขันคราวหน้าในเทอมกลางสนุกอย่างนี้อีกนะ
และหวังว่าถ้ามีการแข่งขันครั้งโต ขอให้น้องๆ ไปช่วยเชียร์ด้วย..... ก่อนที่จะจบนี้
ขอตะโกน ตะโกนเบาๆ ว่า อยากจะเขียนให้มากกว่านี้ แต่ยังเกรง เกรงอยู่ และ
อยากจะเขียนให้มากกว่านี้สักสิบเท่า แต่เกรงว่าจะเขียนไม่ไหว จึงขอยุติก่อน และขอ
ให้ทุก ๆ ท่านจงโชคดี.

เรือนร่างของท่านจะสวยแก่ ได้ส่วนสัด
เด่นในสังคม ท่านควรจะมอบให้

จุกาทิพย์

ตั้งอยู่เลขที่ ๖๑/๓ ถนนวิชาเยนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

ออกแบบเสื้อสุภาพสตรี เป็นผู้รับใช้ท่าน
ช่างเสื้อจุกาทิพย์ ยี่มือประณีต เพราะเป็นช่างเสื้อที่มาจากสถาบันช่างเสื้อชั้น

สถานที่ตัดเสื้อ — กางเกง ท่านสุภาพบุรุษ
ที่ตีเด่นในสังคม ต้องที่

๓๓๓ เทเลอร์

เลขที่ ๖๑/๔ ถนนวิชาเยนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

มีช่างผู้ชำนาญในการออกแบบ — ตัดเย็บ
รูปทรงนำสมัย ยี่มือประณีต ราคาเป็นกันเอง

สำนักงานทันตกรรม

สำนักงานทันตกรรม ตรงข้ามสถานีอนามัยชั้น ๑

เลขที่ ๒๖ ถนนวิชาเยนทร์ ลพบุรี โทร. ๑๘๑

เวลาเปิดทำการ

วันธรรมดาเปิด ๕ โมงเย็น ถึง ๒ทุ่ม

วันหยุดราชการ ๔ โมงเย็น ถึง ๒ทุ่ม

มี ทันตแพทย์ ร.อ. เจริญ ประสานนาม

ทันตแพทย์หญิง มาลี พรหมยานนท์

รับตรวจรักษาโรคฟัน ใต้อัน ถอนฟัน และรักษาเหงือก

แสงดาว ๑

ตั้งอยู่เลขที่ ๑๔-๑๖ ข้างตลาดบนเมือง ลพบุรี

แสงฟ้า

ตั้งอยู่เลขที่ ๖๐ ถนนวิชาเยนทร์ ลพบุรี

เป็นคลังแห่ง เครื่องหนัง ที่มีรูปทรง เก๋ ทันสมัย ตัดเย็บโดยช่างผู้ชำนาญงาน

ทำนค้องการของดี ของนำสมัย ไม่ผิดราคา ต้องไปที่

แสงดาว ๑ และ แสงฟ้า

หลังภาพ

ท.วิ.....ม.ศ. ๓

หลังภาพนี้อักขรสรรค์จําพรรจว่า
จะไม่ลืมสัญญาที่เคยให้
จะมอบรักมอบชีวิตดวงจิตไว้
แทนหทัยที่ภาพตราบนิรันดร์
ภาพนี้มอบแทนใจเมื่อยามจาก
จะขอฝากรักไว้ไม่เหินห่าง
ถึงจะร้างห่างกายไปไกลกัน
แต่ภาพนี้จะเตือนจิตเมื่อพิศชม
ภาพแจล้มีแยมยิ้มพร้อมเพรานั้น
เกรงใจจักเป็นสองต้องชื่นชม
หวาดหวั่นพรันใจนักกลัวรักตรม
จิตรระทมคอยเคี้ยวเปลี่ยวฤทัย
เพียงเฟ่งพิศยังคิดเป็นนิจว่า
ผิภาพนี้มีวิญญาณทรงทราบได้
ว่าฉันคอยพร่ำเพื่อละเมอไป
ไม่ห่างไกลใจรำพึงถึงทุกวัน
ภาพนี้ไว้ใกล้ทรวงหวงแหนนัก
เหมือนตรึงรักแนบแน่นไม่แปรผัน
ไม่ขอกลายหน่ายคนึงถึงไกลกัน
คิดถึงฉันบ้างหรือเปล่า....จ้าวหัวใจ

ฝัน

ทิพรัตน์ ม.ศ. ๓

เพราะต้องเจียมเสงี่ยมอร่าว่าหมกคสิทธิ์
จึงเลิกคิดถึงเขาให้เศร้าหมอง
เพราะต่างศักดิ์ต่างใจเกินใฝ่ปอง
ใจจึงต้องฝันสลัดตัดใจไกล
ไม่มีเสียงขึ้นฉ่ำคำว่า "รัก"
ไม่มีพัทตร์ขึ้นแซมเคยแจ่มใส
ไม่มีเธออยู่กลางหว่างหทัย
คงเหลือไว้แต่ความซ้าทุกคำคืน
จะเก็บความโศกเศร้าเนากลางจิต
เพราะรู้สิทธิ์เกียรติตนจึงทนฝัน
หวังน้ำตาเป็นเพื่อนจิตมิตรยังยืน
ให้ชีพขึ้นกลายความเศร้าเหงาชีวิต
เพราะยังรัก "เธอ" แท้ไม่แปรผัน
ยิ่งนานวันใจระกำซ้าหมองศรี
จึงฝันจิตคิดสลัดตัดไมตรี
เพราะรู้ว่าต้องฝัน....ชมชื่นใจ

คณะกรรมการหนังสือพิมพ์

บรรณาธิการ นายศิลป์ชัย โกมุทานนท์
เลขานุการ นางสาวนลินี พูนไชย
เหรัญญิก นางสาวเสาวนีย์ นนทวงศ์
ฝ่ายศิลป์ นายไอศูรย์ ปาลวัฒน์
นางสาวนิภาวรรณ ชื่นโกมล
นายเนรมิตร ทุนทุสวัสดิ์
นายสฤกษ์พงษ์ โกมุทานนท์
ประชาสัมพันธ์
นางสาวระวีวรรณ ทองประไพ
นายภิรมย์ ไบเจริญ
ราชการเบ็ดเตล็ด
นางสาวรัชณี พิระพงษ์
อาจารย์ที่ปรึกษา
อาจารย์ประทีป พดุกษากิจ

บรรณาธิการแถลง

สวัสดีครับ ท่านผู้อ่านทุกๆ ท่าน
วารสารฉบับที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้
เป็นฉบับแรกของปีการศึกษา ๒๕๑๑ ซึ่ง
คณะผู้จัดทำ ได้จัดทำขึ้นตามความสามารถ
เท่าที่จะทำได้ ฉะนั้น ถ้าขาดตกบกพร่อง
ประการใด ก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และ
ขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ได้ให้ความร่วมมือ
แก่วารสารฉบับนี้เป็นอย่างดี

กระผมในนามของคณะผู้จัดทำ ขอ
กราบขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ อา-
จารย์ สากร สาริมาน อาจารย์ ประทีป
พดุกษากิจ อาจารย์ที่กรุณาส่งเรื่องมาลง
พิมพ์ อาจารย์ที่ช่วยเหลืออื่นๆ และทาง
ร้านที่ได้โอนุเคราะห์เรื่องโฆษณา ทุกท่าน
ที่ให้ความเมตตา สนับสนุนหนังสือนี้ จน
กระทั่งสำเร็จลุล่วงด้วยดี เราคณะผู้จัดทำ
ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่
นี้ด้วย

บรรณาธิการ

บริษัท กรุงไทยสาธิต จำกัด

ทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๐๕

สำนักงานใหญ่ เลขที่ ๕๕๕ ถนนสามเสน

ใกล้โรงเรียนเซนต์คาเบรียล พระนคร โทร. ๘๑๒๕๓๕

เป็นบริษัทที่จัดหาสมาชิกให้กับ สมาคมฌาปนกิจหลวงสุวรรณ

ตามใบอนุญาต ที่ ล.จ. ๒๓

สนใจ ติดต่อ สอบถาม ได้ที่ ๖๐/๖ ถนนวิชาเยนทร์ตัดใหม่ ลพบุรี

และมีสาขาอีก ๖ จังหวัด คือ

๑. สาขานครสวรรค์ เลขที่ ๒๔/๒๕ ถนนสวรรค์วิถี อ. เมือง จ. นครสวรรค์
๒. สาขาปทุมธานี.....หน้าที่ว่าการอำเภอลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี
๓. สาขาจันทบุรี.....ตึกเลขที่ ๑/๑ เขิงสะพานศรีรัตน อ. เมือง จ. จันทบุรี
๔. สาขาตราด.....ตึกเลขที่ ๓๐ ซอยสุขุมวิท อ. เมือง จ. ตราด
๕. สาขาอุบล.....ตึกเลขที่ ๖/๔ ถนนสรรพสิทธิ์ อ. เมือง จ. อุบลราชธานี
๖. สาขาลำปาง.....ตึกเลขที่ ๑๖/๔ เขิงสะพานกิตติขจร จ. ลำปาง

บริษัทกรุงไทยสาธิตเป็นบริษัทที่จัดบริการเพื่อประชาชน

มีรัฐบาลเป็นผู้ค้ำประกัน

พิมพ์ที่ หัตถโกศลการพิมพ์ ถนนพระราม ลพบุรี นายสนั่น หัตถโกศล ผู้พิมพ์โฆษณา